

(Udkast 10-12-2015-1)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om retssikkerhed og administration på det sociale område og forskellige andre love

(Betalings- og handlekommune ved ophold i veterantilbud m.v.)

§ 1

I lov om retssikkerhed og administration på det sociale område, jf. lovbekendtgørelse nr. 1052 af 8. september 2015, som ændret ved § 37 i lov nr. 994 af 30. august 2015, foretages følgende ændringer:

1. I § 2, stk. 3, indsættes efter "beskæftigelsesministeren": "og på ældreområdet efter forhandling med sundheds- og ældreministeren".
2. § 8 indsættes efter "visse typer sager": ", jf. dog stk. 2".
3. I § 8 indsættes som stk. 2:
"Stk. 2. Sundheds- og ældreministeren kan fastsætte regler for behandling og opfølgning af sagerne efter §§ 79, 79 a, 83 - 84, 86, 88, 90 - 94 a, 119-122, 151- 151 c, 161, stk. 2 og 3, 192 og 192 a i lov om social service, herunder særlige tidsfrister for visse typer af sager."
4. I § 9, stk. 1, indsættes efter "stk. 7": "og 9".
5. I § 9, stk. 8, 1. pkt., indsættes efter "tilsvarende botilbud": "eller et tilbud omfattet af stk. 9".
6. I § 9 indsættes efter stk. 8 som nye stykker:
"Stk. 9. Den oprindelige opholdskommune har uanset stk. 1 pligt til at yde hjælp efter lov om social service, når en person har fået ophold i en anden kommune i
1) en af KFUMs SoldaterRekreationer drevet af KFUMs Soldatermission,
2) et veteranhjem drevet af Fonden Danske Veteranhjem eller
3) Veteranbo drevet af KFUMs Soldatermission.
Stk. 10. Pligten efter stk. 9 består, så længe personen har ophold i det pågældende tilbud, et andet tilbud omfattet af stk. 9 eller et botilbud omfattet af stk. 7. Pligten til at yde hjælp består dog, indtil den pågældende har erhvervet ny opholdskommune."
Stk. 9-11 bliver herefter stk. 11-13.
7. I § 9, stk. 9, der bliver stk. 11, indsættes efter "jf. stk. 7": "eller 9".
8. I § 9, stk. 11, der bliver stk. 13, indsættes efter "stk. 7": "og 9".
9. I § 9 a, stk. 7, 2. pkt., og stk. 8, 2. pkt., ændres "§ 9, stk. 8, 9 og 11," til "§ 9, stk. 8, 11 og 13".
10. I § 9 c, stk. 1, 1. pkt., ændres "stk. 2-5" til: "stk. 2-6"
11. I § 9 c, stk. 1, 2. pkt., ændres "stk. 3" til: "stk. 4"

12. I § 9 c indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

"Stk. 3. Opholdskommunen har ret til refusion, når en person har fået ophold i en anden kommune i

- 1) en af KFUMs SoldaterRekreationer drevet af KFUMs Soldatermission,
- 2) Veteranbo drevet af KFUMs Soldatermission eller
- 3) et veteranhjem drevet af Fonden Danske Veteranhjem."

Stk. 3-11 bliver herefter stk. 4-12.

13. I § 9 c, stk. 5, der bliver stk. 6, ændres i 1. pkt. "stk. 2-4" til: "stk. 2, 4 og 5".

14. I § 9 c, stk. 6, der bliver stk. 7, indsættes i 3. pkt. efter "§ 9, stk. 7": "og 9".

15. I § 9 c, stk. 7, der bliver stk. 8, ændres i 2. pkt. "efter stk. 2, 4 og 5" til: "efter stk. 2, 3, 5 og 6".

16. I § 9 c, stk. 8, der bliver stk. 9, ændres i 1. pkt. "stk. 2-6" til "stk. 2-7".

17. I § 9 c, stk. 9, der bliver stk. 10, ændres i 1. pkt. "stk. 2, 4 og 5" til: "stk. 2, 5 og 6".

18. I § 9 c, stk. 9, der bliver stk. 10, indsættes i 1. pkt. efter "tilsvarende botilbud": "eller et tilbud omfattet af stk. 9".

19. I § 9 c indsættes efter stk. 9, der bliver stk. 10, som nyt stykke:

"Stk. 11. Retten til refusion efter stk. 3 består, så længe personen har ophold i det pågældende botilbud, et andet botilbud omfattet af stk. 3 eller et tilbud omfattet af stk. 2. Retten til refusion efter stk. 3 består dog, indtil den pågældende har erhvervet ny opholdskommune."

Stk. 10 og 11, der bliver stk. 11 og 12, bliver herefter stk. 12 og 13.

20. I § 9 c, stk. 10, der bliver stk. 12, ændres i 1.pkt. "stk. 2-5" til: "stk. 2-6".

21. I § 9 c, stk. 11, der bliver stk. 13, ændres i 1.pkt. "stk. 2-7" til: "stk. 2-8".

22. I § 43, stk. 1, 2. pkt., ændres "§ 19, stk. 4," til: § 19, stk. 5,,".

23. I § 59 b, stk. 10, ændres "§ 72, stk. 1 og 8," til: "§ 72, stk. 1 og 7,,".

24. I § 65, stk. 1, 1. pkt., ændres "fyldbyrdelse" til: "fuldbyrdelse".

25. § 66, stk. 1., 3. pkt., affattes således: "Er en afgørelse truffet efter bemyndigelse, jf. § 9, stk. 11, skal klagen sendes til og vurderes af den kommune, der efter § 9, stk. 7 eller 9 eller § 9 a, stk. 7, har pligt til at yde hjælp efter lov om social service."

26. I § 74 indsættes efter "beskæftigelsesministeren": " og sundheds- og ældreministeren".

27. I § 77 ændres "og Beskæftigelsesministeriet" til: ", Beskæftigelsesministeriet og Sundheds- og Ældreministeriet".

28. I § 82 indsættes som stk. 2:

"Stk. 2. Kommunalbestyrelserne og regionsrådene har pligt til at tilvejebringe og indsende statistiske oplysninger m.v., som sundheds- og ældreministeren anmoder om med hensyn til hjælpen efter §§ 79, 79 a, 83 - 84, 86, 88, 90 - 94 a, 119-122, 151- 151 c, 161, stk. 2 og 3, 192 og 192 a i lov om social service."

29. I § 83, stk. 1, indsættes efter "udviklingen": ",jf. dog stk. 2".

30. I § 83 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

”Stk. 2. Kommunalbestyrelserne giver Sundheds- og Ældreministeriet oplysninger om beslutninger og forventninger vedrørende udviklingen i hjælpen efter §§ 79, 79 a, 83 - 84, 86, 88, 90 - 94 a, 119-122, 151- 151 c, 161, stk. 2 og 3, 192 og 192 a i lov om social service, herunder om de mål, som de har sat for udviklingen.”

Stk. 2 bliver herefter stk. 3.

31. I § 84 indsættes efter ”indsendes”: ”,jf. dog stk. 2”.

32. I § 84 indsættes som *stk. 2*:

”Stk. 2. Sundheds- og ældreministeren kan fastsætte regler om omfanget af oplysninger for hjælpen efter §§ 79, 79 a, 83 - 84, 86, 88, 90 - 94 a, 119-122, 151- 151 c, 161, stk. 2 og 3, 192 og 192 a i lov om social service, jf. §§ 82 og 83, og om, hvordan oplysningerne skal ajourføres og indsendes.”

33. I § 85 ændres »Social- og indenrigsministeren fastsætter efter forhandling med beskæftigelsesministeren” til: »Beskæftigelsesministeren fastsætter efter forhandling med social- og indenrigsministeren «.

34. I § 86 indsættes efter ”beskæftigelsesministeren”: ”og sundheds- og ældreministeren”.

35. Efter § 89 indsættes:

”§ 89 a. For personer, for hvem kommunalbestyrelsen i en tidligere opholdskommune efter § 3, stk. 4, eller § 4, stk. 5, i lov nr. 550 af 26. maj 2010 har truffet afgørelse om ikke at overtage pligten til at yde hjælp efter lov om social service, påhviler denne pligt personens aktuelle opholdskommune, jf. § 9, stk.2.”

Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet

§ 2

I integrationsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1094 af 7. oktober 2014, som ændret ved lov nr. 167 af 26. februar 2014, foretages følgende ændring:

1. I § 47, *stk. 1 og 2*, ændres »Social- og indenrigsministeren fastsætter efter forhandling med beskæftigelsesministeren « til: »Beskæftigelsesministeren fastsætter efter forhandling med udlændinge-, integrations- og boligministeren «.

§ 3

I repatrieringsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1099 af 7. oktober 2014, foretages følgende ændring:

1. I § 13, *stk. 2*, ændres ”Social- og indenrigsministeren fastsætter” til: »Beskæftigelsesministeren fastsætter efter forhandling med udlændinge-, integrations- og boligministeren «.

§ 4

I lov om almene boliger m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1278 af 18. november 2015, foretages følgende ændringer:

1. I § 64, *stk. 1, 6. pkt.*, og i § 75, *2. pkt.*, ændres ”Social- og indenrigsministeren” til: ”Beskæftigelsesministeren «.

§ 5

I lov om boliger for ældre og personer med handicap, jf. lovbekendtgørelse nr. 666 af 17. juni 2010, som ændret ved § 24 i lov nr. 493 af 21. maj 2013 og § 9 i lov nr. 722 af 10. juni 2014, foretages følgende ændring:

1. I § 33, 2. pkt., ændres »Social- og indenrigsministeren» til: »Beskæftigelsesministeren«.

§ 6

I lov om friplejeboliger, jf. lovbekendtgørelse nr. 1058 af 31. august 2015, foretages følgende ændring:

1. I § 19, stk. 4, 4. pkt., ændres »Social- og indenrigsministeren» til: »Beskæftigelsesministeren«.

Ministeriet for Børn, Undervisning og Ligestilling

§ 7

I lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., jf. lovbekendtgørelse nr. 772 af 10. juni 2015, foretages følgende ændring:

1. I § 15, stk. 2, ændres »Social- og indenrigsministeren» til: »Beskæftigelsesministeren«.

Ikrafttræden og overgangsbestemmelser

§ 8

Loven træder i kraft den 1. juli 2016.

§ 9

§ 9, stk. 1, stk. 8 – 11 og 13, og § 9 c, stk. 1, stk. 3, stk. 7, 3. pkt., stk. 8, 2. pkt., stk. 9, 1. pkt., stk. 11, 1. pkt., stk. 12, 1. pkt., og stk. 13, 1. pkt., samt § 66, stk. 1, 3. pkt., i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 4-8, 10, 12, 14-16, 18-21 og 25, finder også anvendelse for personer, der ved lovens ikrafttræden har ophold i et tilbud omfattet af § 9, stk. 9, og § 9 c, stk. 3, i lov om retssikkerhed på det sociale område, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 6 og 12.

§ 10

Stk. 1. § 89 a i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område som affattet ved denne lovs § 1, nr. 35, finder fra den 1. oktober 2016 anvendelse også for personer, for hvem kommunalbestyrelsen i en tidligere opholdskommune efter § 3, stk. 4, eller § 4, stk. 5 i lov nr. 550 af 26. maj 2010 har truffet afgørelse om ikke at overtage pligten til at yde hjælp efter lov om social service, og hvor en anden kommune end den aktuelle opholdskommune ved lovens ikrafttræden har pligten til at yde hjælp efter lov om social service

Stk. 2. En kommune kan til brug for overtagelsen af pligten til at yde hjælp efter lov om social service for en person omfattet af stk. 1 uden samtykke fra den person,

hjælpen vedrører, af opholdskommunen forlange de oplysninger om den pågældende, der er nødvendige for sagens behandling.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslagets hovedindhold
 - 2.1. Ændrede betalings- og handlekommuneregler for ophold på KFUMs Soldater-Rekreationer, veteranhjem og Veteranbo
 - 2.1.1. Gældende ret
 - 2.1.2. Regeringens overvejelser
 - 2.1.3. Den foreslåede ordning
 - 2.2. Ændret handlekommune efter serviceloven for en afgrænset gruppe blandt de personer, der før den 1. august 2010 havde fået ophold i botilbud i en anden kommune.
 - 2.2.1. Gældende ret
 - 2.2.2. Regeringens overvejelser
 - 2.2.3. Den foreslåede ordning
 - 2.3. Ændring af bemyndigelse for regnskabs- og revisionsbekendtgørelsen
 - 2.3.1. Gældende ret
 - 2.3.2. Regeringens overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.4. Ændringer som følge af ældreområdet overførsel til Sundheds- og Ældreministeriet
3. Økonomiske og administrative konsekvenser for stat, regioner og kommuner
4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet
5. Miljømæssige konsekvenser
6. Administrative konsekvenser for borgerne
7. Forholdet til EU-retten
8. Hørte myndigheder og organisationer
9. Sammenfattende skema

1. Indledning

Lovforslaget indeholder for det første en ændring af reglerne om, hvilken kommune der skal afholde sociale udgifter til veteraner, der tager ophold i veterantilbud.

Det har fra forskellig side været anført, at veteraner til tider kan føle sig i klemme mellem kommuner, når de har behov for hjælp efter den sociale lovgivning under ophold i veterantilbud.

KL har samtidig opfordret til, at sådanne tilbud bliver omfattet af reglerne om mellemkommunal refusion med henblik på, at kommuner, hvor sådanne tilbud ligger, ikke fremadrettet oplever, at tilbuddene er en økonomisk belastning for kommunerne

Det foreslås på den baggrund, at den hidtidige opholdskommune i stedet for den aktuelle opholdskommune bliver betalingskommune for sociale ydelser for veteraner, der får ophold i KFUMs SoldaterRekreationer, veteranhjem og Veteranbo. Den foreslåede ændring vil betyde, at den oprindelige opholdskommune bevarer betalingspligten for hjælp efter den sociale lovgivning, uanset om veteranen har opgivet tilknytningen til den tidligere kommune,

Samtidig foreslås, at den oprindelige opholdskommune også forbliver handlekommune for så vidt angår ydelser efter lov om social service (serviceloven), således at der uændret er sammenhæng mellem finansieringsansvar og visitationskompetence for ydelser efter serviceloven.

Med forslaget kommer reglerne om betalings- og handlekommune i forbindelse med ophold i veterantilbud til at svare til de regler, der gælder i forhold til personer med ophold i forsorgshjem, herberger o.lign. efter servicelovens § 110.

Lovforslaget indeholder for det andet et forslag om, at den til enhver tid værende aktuelle opholdskommune bliver handlekommune også efter serviceloven for en afgrænset gruppe af personer, hvor det efter praksis utilsigtet ikke er tilfældet i dag. Det drejer sig om de borgere, der før den 1. august 2010 med offentlig medvirken har fået ophold i et botilbud i en anden kommune, B, hvor den oprindelige opholdskommune, A, har truffet afgørelse om ikke at være handlekommune efter serviceloven, og hvor den pågældende person efterfølgende af kommune B er visiteret til et nyt botilbud i en tredje kommune, C.

At handlekommunen for disse borgere efter gældende praksis er kommune B, som borgeren alene har haft tilknytning til i kraft af ophold i et tidligere botilbud, forekommer ikke hensigtsmæssigt.

Den oprindelige opholdskommune A forbliver efter forslaget uændret betalingskommune.

På baggrund af ressortomlægningerne ved kongelig resolution af 28. juni 2015 foreslås for det tredje overførsel af bemyndigelsen til at udstede en bekendtgørelse om regnskabsaflæggelse og revision på en række sociale og beskæftigelsesmæssige områder m.fl. fra social- og indenrigsministeren til beskæftigelsesministeren.

For det fjerde foreslås også som følge af ressortomlægningerne ændringer af bemyndigelser m.v. vedrørende ældreområdet.

2. Lovforslagets hovedindhold

2.1. Ændrede betalings- og handlekommuneregler for ophold på KFUMs Soldater-Rekreationer, veteranhjem og Veteranbo

2.1.1. Gældende ret

2.1.1.1. Hovedreglen i § 9, stk. 1 – 3, i retssikkerhedsloven er, at en persons opholdskommune har pligten til at yde hjælp. Opholdskommunen er den kommune, hvor personen har sin bopæl eller sædvanligvis opholder sig. Ægtefæller har opholdskommune, hvor den fælles bolig er.

Opholdskommunen er således som udgangspunkt både handlekommune (dvs. den kommune, der har pligt til at træffe afgørelse om og levere hjælpen) og betalingskommune (dvs. den kommune, der finansierer hjælpen) for personen.

Som en undtagelse til at opholdskommunen er *betalingskommune* gælder efter retssikkerhedslovens § 9 c, stk. 2, at en (ny) opholdskommune har ret til (mellemkommunal) refusion fra den tidligere opholdskommune af udgifter til visse sociale og beskæftigelsesretlige ydelser vedrørende en person, hvis den tidligere opholdskommune eller anden offentlig myndighed har medvirket til, at den pågældende person har fået ophold i en række nærmere angivne sociale boformer m.v. i den nye kommune. Refusionsretten omfatter opholdskommunens udgifter til pension, boligstøtte, hjælp efter lov om aktiv socialpolitik og lov om en aktiv beskæftigelsesindsats samt hjælp efter lov om social service. Den oprindelige opholdskommune forbliver således betalingskommune for disse udgifter.

Refusionspligten indtræder, når personen får ophold i

1. boformer efter §§ 107-110 og 192 i lov om social service,
2. boliger efter § 115, stk. 4, jf. § 105, stk. 2, i lov om almene boliger m.v.,
3. institutioner under sygehusvæsenet,
4. institutioner under Kriminalforsorgen,

5. boliger, boformer m.v., der træder i stedet for og kan sidestilles med boformer m.v. under nr. 1-4.
6. anbringelsessteder for børn og unge efter § 66 i lov om social service og
7. døgnophold efter § 76 a i lov om social service.

En sådan refusionspligt gælder herunder, når lederen af en boform efter servicelovens § 110, har truffet afgørelse om at optage en person, der hidtil har haft opholdskommune i en anden kommune end den kommune, hvor boformen ligger.

Baggrunden for refusionsreglerne i § 9 c, stk. 2, er et ønske om at undgå økonomisk belastning af kommuner, som huser boformer af de typer, der er nævnt.

Retten til refusion består, så længe personen har bopæl i det pågældende botilbud eller et tilsvarende botilbud. Særligt i forhold til ophold i et botilbud efter servicelovens § 110 gælder pligten dog, indtil borgeren har erhvervet ny opholdskommune. Det indebærer, at pligten for den oprindelige opholdskommune opretholdes, hvis borgeren f.eks. efter et ophold på et sådant tilbud i en periode har været uden bopæl eller sædvanligt opholdssted for derefter igen at søge hjælp, f.eks. ophold i et botilbud efter serviceloven eller forsørgelseshjælp efter lov om aktiv socialpolitik. Herom kan henvises til lovforslag L 37 (folketingssamlingen 2005-06).

Baggrunden for sidstnævnte regel er et ønske om, at kommuner, som huser forsorgshjem, herberger m.v., ikke skal risikere at blive betalingskommune i fremtiden for de personer, der anvender disse tilbud, medmindre de pågældende personer efterfølgende får bopæl eller sædvanligt ophold i kommunen.

Som en undtagelse til reglen om, at opholdskommunen er *handlekommune*, gælder efter retssikkerhedslovens § 9, stk. 7, at den oprindelige opholdskommune bevarer pligten til at yde hjælp efter lov om social service, når denne kommune eller anden offentlig myndighed har medvirket til, at en person har fået ophold i en af de boformer m.v., der også giver ret til refusion efter § 9 c, stk. 2, nr. 1-5, som beskrevet ovenfor. I disse situationer bliver den oprindelige opholdskommune altså både handle- og betalingskommune for ydelser efter serviceloven. Baggrunden herfor er et ønske om sammenhæng mellem visitationskompetence og finansieringsansvar på dette område. Herom kan henvises til lovforslag L 169 (folketingssamlingen 2009-10).

2.1.1.2. KFUMs SoldaterRekreationer er midlertidige botilbud for veteraner og kan benyttes mod betaling af en mindre husleje. Ophold kan have en varighed fra 1 til 12 måneder. Soldaterrekreationer drives af KFUMs Soldatermission. Bag KFUMs Soldatermission står Fonden for KFUMs Soldatermission i Danmark. SoldaterRekreationerne er placeret i forbindelse med KFUMs Soldaterhjem med henblik på at tilbyde beboerne omsorg og del i fællesskabet på soldaterhjemmet. Der findes i dag 5 SoldaterRekreationer i Hvorup, Holstebro, Fredericia, Høvelte og Varde med i alt 31 pladser.

Veteranhjemmene har til formål at skabe frirum for samvær og aktiviteter for veteraner og pårørende. Veteranhjemmene er uformelle opholdsrum, hvor veteraner og pårørende, der har brug for det, kan bo i en kortere periode. Der er ingen betaling forbundet med ophold på veteranhjemmene. Veteranhjemmene drives af den almenvælgørende fond Fonden Danske Veteranhjem. Der findes i dag 4 veteranhjem i Aalborg, Aarhus, Fredericia og på Frederiksberg. Sidstnævnte er under udvidelse, og et nyt veteranhjem i Odense er under etablering. Herefter forventes veteranhjemmene samlet at kunne tilbyde overnatningspladser til ca. 40 – 50 veteraner og pårørende.

Veteranbo er et nyetableret tilbud for de veteraner og deres familier, der har behov for lettere støtte i en længere periode. Botilbuddet er permanent men ikke beregnet på ophold, der strækker sig ud over en periode i størrelsesordenen 3 år. Veteranbo

drives af KFUMs Soldatermission. Veteranbo består af 8 rækkehuse, der ligger i tilknytning til KFUMs SoldaterRecreation i Høvelte og bl.a. kan benyttes i forlængelse af et ophold i en SoldaterRecreation.

2.1.1.3. Ophold i SoldaterRecreationer, veteranhjem og Veteranbo sker uden offentlig medvirken.

Ophold i disse tilbud er derfor ikke omfattet af den ovenfor beskrevne gældende refusionsbestemmelse, som alene gælder ved offentlig medvirken til ophold i de anførte boformer m.v. Heller ikke den særlige handlekommuneregulering i retssikkerhedslovens § 9, stk. 7, for ydelser efter serviceloven gælder i disse tilfælde.

Hvis en veteran opgiver tilknytningen til sin hidtidige opholdskommune, typisk i form af en bolig, i forbindelse med, at vedkommende tager ophold i en af KFUMs SoldaterRecreationer, sidestilles opholdet på den baggrund med anden flytning, hvor en borger af egen drift opgiver tilknytningen til sin hidtidige kommune og vælger at flytte til en bolig i en anden kommune, evt. vel vidende at opholdet i den pågældende bolig ikke nødvendigvis kan blive tidsbegrænset. Den oprindelige opholdskommune vil herefter ikke længere have forpligtelser vedrørende borgers fremadrettede forhold.

Beliggenhedskommunen vil i sådanne situationer blive opholdskommune for en veteran under dennes ophold i KFUMs SoldaterRecreation, og dermed handle- og betalingskommune for hjælp efter den sociale lovgivning. Kommunen vil forblive opholdskommune, hvis veteranen efter opholdet får anden bolig i kommunen, eller hvis den pågældende efter opholdet er husvild og søger hjælp efter den sociale lovgivning. Beliggenhedskommunen vil endvidere bevare betalingsforpligtelsen for bl.a. ydelser efter serviceloven og aktivloven samt handleforpligtelsen efter for ydelser efter serviceloven, hvis veteranen efter opholdet i SoldaterRecreationen med kommunens eller anden offentlig myndigheds medvirken får ophold i en ny kommune i en af de boformer for personer med nedsat funktionsevne, der er nævnt i retssikkerhedslovens § 9 c, stk. 2, jf. ovenfor.

Hvis en veteran under det midlertidige ophold i en SoldaterRecreation bevarer sin hidtidige bopæl, vil den oprindelige opholdskommune fortsat være opholdskommune under og efter opholdet.

Tilsvarende gælder som udgangspunkt for veteranhjem, at hvis en veteran opgiver tilknytningen til sin oprindelige kommune i forbindelse med ophold på et veteranhjem, bliver veteranhjemmets beliggenhedskommune opholdskommune.

Ved helt kortvarige ophold i veteranhjem vil det dog bero på en konkret vurdering, om opholdet har en sådan karakter og længde, at det statueres, at beliggenhedskommunen bliver opholdskommune for den pågældende.

Har en veteran under et ophold i et veteranhjem bevaret tilknytningen til sin hidtidige opholdskommune, vil den oprindelige opholdskommune fortsat være opholdskommune under og efter opholdet i veteranhjemmet.

For ophold i Veteranbo, hvor der er tale om varige boliger, lægges til grund, at den hidtidige bolig vil være opgivet. Beboerne i sådanne boliger vil dermed efter de gældende regler have opholds-, betalings- og handlekommune i beliggenhedskommunen for Veteranbo.

2.1.1.4. I retssikkerhedslovens gældende § 9, stk. 10, er endelig fastsat en bestemmelse, der har til formål at sikre, at der altid er en kommune, der har ansvaret for at hjælpe en borger, også mens der eventuelt er uenighed mellem to eller flere kommuner. Det følger af bestemmelsen, at hvis der opstår uenighed mellem to eller flere kommuner om, hvilken kommune der er en persons opholdskommune, må den af de uenige kommuner, som personen har eller senest har haft folkeregi-

ster-adresse i, fungere som opholdskommune, indtil det er afklaret, hvilken kommune der er rette opholdskommune. Når den rette opholdskommune er blevet fundet – eventuelt ved en afgørelse fra Ankestyrelsen – og hvis den kommune, der har fungeret som handlekommune i den mellemliggende periode, viser sig ikke at være den rette opholdskommune, skal den rette opholdskommune refundere de udgifter, som den fungerende opholdskommune har afholdt i den periode, hvor uenigheden har bestået.

Denne bestemmelse gælder generelt og dermed også for veteraner, der tager ophold i KFUMs SoldaterRekreationer, veteranhjem eller Veteranbo

2.1.2. Regeringens overvejelser

Beliggenhedskommuner bærer det økonomiske ansvar for at skulle afholde sociale udgifter til alle beboere i et veterantilbud og kan opleve dette som en økonomisk belastning.

KL har på den baggrund opfordret til, at sådanne tilbud bliver omfattet af reglerne om mellemkommunal refusion.

Samtidig har det fra forskellig side været anført, at veteraner til tider kan føle sig i klemme mellem kommuner, når de har behov for hjælp efter den sociale lovgivning under ophold i veterantilbud. Det kan f.eks. skyldes usikkerhed eller uenighed mellem kommuner om, hvorvidt veteranen har fået opholdskommune i den kommune, hvor veterantilbuddet ligger.

På den baggrund finder regeringen det hensigtsmæssigt, at der fremsættes lovforslag om, at den oprindelige opholdskommune forbliver betalingskommune under ophold i KFUMs SoldaterRekreationer, veteranhjem og Veteranbo på samme måde, som det gælder i forhold til beboere i botilbud efter servicelovens § 110.

En sådan ændring vil betyde, at den oprindelige opholdskommune bevarer betalingspligten for hjælp efter den sociale lovgivning, uanset om veteranen har bevaret tilknytningen til denne kommune, og kommunen dermed fortsat er aktuel opholdskommune, eller om veteranen har opgivet tilknytningen til den tidligere kommune, og beliggenhedskommunen for veterantilbuddet er blevet opholdskommune.

Hermed bliver det ikke beliggenhedskommunerne for veterantilbuddene, som bærer det økonomiske ansvar for hjælp efter den sociale lovgivning til veteranerne under og efter deres ophold, og det undgås, at veterantilbuddene bliver en økonomisk belastning for de kommuner, der huser tilbuddene.

Samtidig kan et sådant forslag medvirke til i praksis at gøre kontakten mellem veteraner og kommuner smidigere ved ansøgning om hjælp efter den sociale lovgivning, idet betalingspligten bliver uafhængig af en konkret afklaring af, om veteranen måtte have bevaret sin tilknytning til den oprindelige opholdskommune. Herunder bliver betalingspligten uafhængig af længden af veteranens ophold i veterantilbuddet.

På samme måde, som det gælder for andre botilbud efter lov om social service, findes det herudover hensigtsmæssigt, at der er sammenhæng mellem finansieringsansvar og visitationskompetence på det specialiserede socialområde også for personer, der får ophold i veterantilbud. Den oprindelige opholdskommune bør derfor samtidig forblive handlekommune efter lov om social service.

2.1.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at der fastsættes samme regler for mellemkommunal refusion for udgifter til hjælp efter den sociale lovgivning ved ophold i KFUMs SoldaterRekreationer, veteranhjem og Veteranbo som gælder efter retssikkerhedslovens § 9 c ved ophold i boformer efter servicelovens § 110, dvs. herberger, forsorgshjem og lignende.

Det foreslås således, at når en veteran har fået ophold i et af de nævnte veterantilbud, og når veteranen har opgivet tilknytningen til sin hidtidige kommune og fået opholdskommune i beliggenhedskommunen for tilbuddet, har den nye opholdskommune ret til mellemkommunal refusion fra den oprindelige opholdskommune for sociale udgifter til den pågældende efter retssikkerhedslovens § 9 c, stk. 1. Det vil også gælde for personer, der umiddelbart før opholdet i et veterantilbud ikke har haft fast bopæl.

I de tilfælde, hvor veteranen under opholdet i veterantilbuddet har bevaret sin hidtidige bolig, vil det som beskrevet ovenfor allerede efter de gældende regler være denne kommune, der fortsat er opholdskommune og har handle- og betalingspligten for hjælp til veteranen under opholdet i veterantilbuddet. Dette ændres ikke med forslaget.

Det vil hermed i alle tilfælde, hvor en veteran tager ophold i et veterantilbud være den oprindelige opholdskommune, der er betalingskommune for sociale ydelser.

Samtidig foreslås, at den oprindelige opholdskommune, udover at være betalingskommune også forbliver handlekommune for så vidt angår ydelser efter serviceloven. På den måde bliver der sammenhæng mellem finansieringsansvar og visitationskompetence for ydelser efter serviceloven på samme måde som ved ophold i boformer efter servicelovens § 110 m.fl.

Den foreslåede ordning gælder alle personer, der tager ophold i et veterantilbud, dvs. også pårørende, der sammen med en veteran er flyttet ind i Veteranbo, og som måtte have behov for hjælp efter lov om social service. For eventuelle børn og unge under 18 år, der med forældre tager ophold i Veteranbo, gælder dog de særlige regler om opholdskommune og handlekommune for personer under 18 år, der er fastsat i retssikkerhedslovens § 9 a.

Lovforslaget ændrer ikke finansieringen eller organiseringen af de omfattede veterantilbud men ændrer alene, hvilken kommune, der skal være betalingskommune og handlekommune med hensyn til sociale ydelser til veteraner, der tager ophold i sådanne tilbud. Med forslaget forbliver de nævnte veterantilbud således private tilbud drevet af KFUMs Soldatermission og Fonden Danske Veteranhjem, og ophold vil fortsat blive administreret af KFUMs SoldaterRekreationer, veteranhjemmene og Veteranbo uden forudgående kommunal kontakt.

2.2. Ændret handlekommune efter serviceloven for en afgrænset gruppe blandt de personer, der før den 1. august 2010 havde fået ophold i botilbud i en anden kommune og som senere er flyttet til botilbud i en tredje kommune.

2.2.1. Gældende ret

Ved lov nr. 550 af 26. maj 2010 blev det fastsat i retssikkerhedslovens § 9, stk. 7, at den oprindelige opholdskommune forbliver handlekommune for ydelser efter serviceloven, når en person får ophold i et botilbud i en anden kommune. Hensigten var at skabe sammenhæng mellem finansieringsansvar - der også forud herfor lå hos den oprindelige opholdskommune - og visitationskompetence på det specialiserede socialområde. Loven trådte i kraft den 1. august 2010.

I ændringslovens § 3, stk. 3, blev det samtidig fastsat, at ændringen fra den 1. januar 2011 også skulle gælde for personer, der før lovens ikrafttræden havde fået ophold i et botilbud i en ny kommune. Dog kunne kommunalbestyrelsen efter § 3, stk. 4, i en periode frem til den 30. september 2010 for sådanne personer konkret træffe afgørelse om ikke at overtage handlepligten.

Af bemærkningerne i lovforslaget (L 169 2009-10) til bestemmelsen fremgår, at den aktuelle opholdskommune i så fald forbliver handlekommune for borgeren også for ydelser efter serviceloven.

Det er ikke fastsat i lovtæksten eller beskrevet i bemærkningerne, hvilken kommune der bliver handlekommune for ydelser efter serviceloven, hvis en person omfattet af disse regler senere visiteres til et botilbud i en tredje kommune. Det drejer sig om den situation, hvor en person oprindeligt før den 1. august 2010 er visiteret af A kommune til et botilbud i B kommune, hvor A kommune før den 1. oktober 2010 har truffet afgørelse om ikke at overtage handlepligten for ydelser efter serviceloven, og B dermed på dette tidspunkt forblev handlekommune også for ydelser efter serviceloven, mens A kommune var betalingskommune, og hvor B kommune senere, f.eks. på grund af ændringer i den pågældendes forhold, visiterer eller har visiteret pågældende til et botilbud i C Kommune.

Ankestyrelsen har nu i sin praksis fastlagt, at B kommune i en sådan situation forbliver handlekommune efter serviceloven.

I § 4 i lov nr. 550 af 26. maj 2010 findes en lignende overgangsregel, hvorefter loven finder anvendelse for personer, der før den 1. juli 2003 er anbragt udenfor hjemmet, og som ved den unges fyldte 18. år i umiddelbar forlængelse af anbringelsen får ophold i en boform for voksne omfattet af retssikkerhedslovens § 9, stk. 7. Også for disse personer kunne den hidtidige betalingskommune efter § 4, stk. 5, i ændringsloven konkret træffe afgørelse om ikke at overtage handlepligten.

Af bemærkningerne til denne bestemmelse fremgår, at hvis der træffes en sådan beslutning, bliver den kommune, der bliver den unges opholdskommune, når den unge fylder 18 år, også handlekommune efter serviceloven.

En tilsvarende problemstilling som efter ændringslovens § 3 vedrørende handlekommune efter serviceloven ved en eventuel senere flytning til en boform i en tredje kommune, må antages at kunne opstå også for personer omfattet af denne bestemmelse.

2.2.2. Regeringens overvejelser

Den gældende retstilstand indebærer i den situation, der er beskrevet ovenfor, at borgeren efter flytningen til C kommune, får opholdskommune i C kommune, og betalingskommune i A kommune, mens handlepligten efter serviceloven forbliver i B kommune. B kommune, hvor borgeren altså ikke længere bor, har i situationen hverken finansieringsansvar for ydelserne efter serviceloven eller fungerer i øvrigt som handlekommune.

Denne situation var ikke tilsigtet med undtagelsesreglen om fravalg af handlepligt i § 3, stk. 4, og § 4, stk. 5, i lov nr. 550 af 26. maj 2010, og retstilstanden forekommer ikke hensigtsmæssig for hverken de tre involverede kommuner eller borgeren.

Det findes derfor hensigtsmæssigt at ændre reglerne således, at den til enhver tid værende aktuelle opholdskommune bliver handlekommune også for ydelser efter serviceloven for personer, hvor en oprindelig opholdskommune i sin tid har fravalgt handlepligten, og hvor borgeren efterfølgende visiteres til et botilbud i en tredje kommune.

2.2.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås derfor fastsat udtrykkeligt i retssikkerhedsloven – i en ny § 89 a - at for personer, for hvem kommunalbestyrelsen i en tidligere opholdskommune efter § 3, stk. 4, eller § 4, stk. 5, i lov nr. 550 af 26. maj 2010 har truffet afgørelse om ikke at overtage pligten til at yde hjælp efter lov om social service, påhviler denne pligt personens aktuelle opholdskommune.

Det foreslås endvidere i nærværende lovforslags § 10, at dette skal gælde også for personer, der ved den her foreslåede ændrings ikrafttræden er flyttet til en tredje kommune, og denne kommune efter Ankestyrelsens aktuelle praksis ikke ville være borgerens handlekommune efter serviceloven. Det betyder for sådanne perso-

ner, at de skifter handlekommune for ydelser efter serviceloven til den kommune, hvor de nu bor, mens betalingskommunen ikke ændres

2.3. Ændring af bemyndigelse for regnskabs- og revisionsbekendtgørelsen

2.3.1. Gældende ret.

Efter gældende regler i retssikkerhedsloven fastsætter social- og indenrigsministeren efter forhandling med beskæftigelsesministeren nærmere regler om anvisning af statsrefusion, statstilskud, regnskabsafklæggelse og revision på de områder, der er omfattet af loven.

I et antal andre love, der ikke er omfattet af retssikkerhedsloven, findes tilsvarende en bemyndigelse for social- og indenrigsministeren til at fastsætte regler om anvisning af statsrefusion, statstilskud, regnskabsafklæggelse og revision - efter forhandling med ressortministeren.

Bemyndigelserne i retssikkerhedsloven og de øvrige love er udmøntet i en samlet bekendtgørelse nr. 552 af 28. april 2015 om statsrefusion og tilskud samt regnskabsafklæggelse og revision på visse områder inden for Ministeriet for Børn, Ligestilling, Integration og Sociale Forhold, Beskæftigelsesministeriets, Ministeriet for By, Bolig og Landdistrikters og Undervisningsministeriets ressortområder.

2.3.2. Regeringens overvejelser og den foreslåede ordning

Som følge af etableringen af Social- og Indenrigsministeriet og overførsel af sagsområder herfra til Beskæftigelsesministeriet ved kongelig resolution af 28. juni 2015, foreslås, at hjemlen i retssikkerhedsloven til at fastsætte regler om refusion og regnskabsafklæggelse m.v. ændres, så det bliver beskæftigelsesministeren, der efter forhandling med social- og indenrigsministeren er ansvarlig for udstedelsen af regnskabs- og revisionsbekendtgørelsen.

Baggrunden for forslaget er, at en væsentlig del af de ydelser, der er omfattet af bekendtgørelsen, nu hører under Beskæftigelsesministeriet efter overflytning af en række lovområder her til fra Social- og Indenrigsministeriet.

Bemyndigelser i anden lovgivning foreslås tilsvarende overført fra social- og indenrigsministeren til beskæftigelsesministeren efter forhandling med den pågældende ressortminister, så der fortsat kan udstedes en fælles regnskabs- og revisionsbekendtgørelse for lovområderne.

2.4. Ændringer som følge af ældreområdet overførsel til Sundheds- og Ældreministeriet

Ved kongelig resolution af 28. juni 2015 er det bestemt, at ressortansvaret for sager vedrørende ældreområdet, herunder tilbud om personlig pleje og praktisk hjælp, forebyggelse, rehabilitering og genoptræning mv. overføres fra det ved den kongelige resolution oprettede social- og indenrigsministerium til Sundheds- og Ældreministeriet. Sundheds- og ældreministeren har som følge heraf ressortansvaret for §§ 79, 79 a, 83 - 84, 86, 88, 90 - 94 a, 119-122, 151- 151 c, 161, stk. 2 og 3, 192 og 192 a i lov om social service. De nævnte sagsområder hørte indtil ressortomlægningen under Ministeriet for Børn, Ligestilling, Integration og Sociale Forhold.

Ressortomlægningen indebærer nærmere, at de bestemmelser i lov om social service, der er som beskrevet ovenfor, overføres fra Social- og Indenrigsministeriet til Sundheds- og Ældreministeriet. De overførte bestemmelser vedrører primært ældreområdet, men for eksempel reglerne om personlig og praktisk hjælp omfatter voksne uanset alder. Lovens øvrige bestemmelser med undtagelse af § 12 a, som ifølge den kongelige resolution hører under Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet, hører fortsat under Social- og Indenrigsministeriet.

Det foreslås på den baggrund, at udmøntningen af de relevante bemyndigelser i retssikkerhedsloven på ældreområdet skal ske efter forhandling med sundheds- og

ældreministeren, at også sundheds- og ældreministeren kan anmode Ankestyrelsen om at gennemgå kommunalbestyrelsens afgørelser, at kommunalbestyrelserne og regionsrådene på ældreområdet har pligt til at tilvejebringe og indsende statistiske oplysninger m.v., som sundheds- og ældreministeren anmoder om, og at kommunalbestyrelserne giver Sundheds- og Ældreministeriet oplysninger om beslutninger og forventninger vedrørende udviklingen på ældreområdet.

Der er i øvrigt ikke med forslaget tilsigtet indholdsmæssige ændringer af bestemmelserne.

3. Økonomiske og administrative konsekvenser for stat, regioner og kommuner
Lovforslaget indebærer ikke merudgifter for det offentlige eller en ændret udgiftsfordeling mellem stat, kommuner og regioner.

Forslaget om betalings- og handlekommune ved ophold i veterantilbud indebærer en ændret udgiftsfordeling mellem kommuner, således at udgifter efter den sociale lovgivning, der er nævnt i retssikkerhedslovens § 9 c, stk. 1, ikke afholdes af beliggenhedskommunen for de pågældende tilbud, uanset om en beboer har opgivet tilknytningen til sin hidtidige opholdskommune, men i stedet altid finansieres af den oprindelige opholdskommune. Denne kommune bliver samtidig handlekommune for ydelser efter lov om social service.

Målgruppen for forslaget er brugere af de i alt i størrelsesordenen 70-100 pladser i veterantilbud fordelt på ca. 10 kommuner

Forslaget vurderes samlet set ikke at medføre administrative konsekvenser for kommunerne.

Forslaget vedrørende handlekommune for en afgrænset gruppe blandt de personer, der før den 1. august 2010 havde fået ophold i botilbud i en anden kommune medfører, at pligten til at træffe afgørelse om og yde hjælp efter serviceloven flyttes til borgerens aktuelle opholdskommune fra en tidligere kommune. Finansieringen af udgifterne til denne hjælp afholdes uændret af borgerens helt oprindelige opholdskommune.

Lovforslagets økonomiske konsekvenser skal forhandles med kommunerne.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet
Lovforslaget har ikke økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet.

5. Miljømæssige konsekvenser
Lovforslaget har ikke miljømæssige konsekvenser

6. Administrative konsekvenser for borgerne
Forslaget har meget begrænsede administrative konsekvenser for borgerne.

Forslaget om betalings- og handlekommune ved ophold i veterantilbud indebærer, at personer ved ophold i veterantilbud i alle tilfælde skal søge hjælp efter serviceloven i deres oprindelige opholdskommune. Ydelser efter anden lovgivning skal søges hos den aktuelle opholdskommune, men finansieres – i det omfang de er omfattet af retssikkerhedslovens § 9 c, stk. 1, af den oprindelige opholdskommune. Disse ændringer kan i et vist omfang medvirke til en smidigere kontakt mellem borger og kommuner om denne hjælp, jf. punkt 2.1. ovenfor

Forslaget vedrørende handlekommune for en afgrænset gruppe blandt de personer, der før den 1. august 2010 havde fået ophold i botilbud i en anden kommune og som senere er flyttet til botilbud i en tredje kommune indebærer, at målgruppen ikke længere skal søge og modtage ydelser efter serviceloven fra en tidligere opholdskommune, der heller ikke er betalingskommune for disse ydelser.

7. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ingen EU-retlige konsekvenser.

8. Høring

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 21. december 2015 til den 22. januar 2016 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer mv.:

- Advokatrådet, Centralforeningen for Stampersonel, Akademikernes Centralorganisation, Alzheimerforeningen, Ankestyrelsen, Brugerforeningen for aktive stofbrugere, Børne- og Kulturchefforeningen, Børnerådet, Børnesagens fællesråd, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Socialrådgiverforening, Danske Handicaporganisationer, Danske Regioner, Danske Seniorer, Danske Ældreåd, Datatilsynet, Den Uvildige Konsulentordning på Handicapområdet, Det Centrale Handicapråd, Foreningen af Socialchefer i Danmark, Fonden Danske Veteranhjem, FTF, HK-Kommunal, Hovedorganisationen af Officerer i Danmark, Hærens Konstabel- og Korporalforening, Institut for Menneskerettigheder, KFUMs Soldatermission, KL, Landsforeningen af pårørende til stofmisbrugere, Landsforeningen bedre Psykiatri, Landsforeningen Sind, O, LOKK - Landsorganisationen af Kvindekrisecentre, LOS (Landsforeningen af Opholdssteder), Rådet for Socialt Udsatte, SAND - De Hjemløses Landsorganisation, SBH - Sammenslutningen af Boformer for Hjemløse i Danmark, Sjældne Diagnoser, Socialpædagogerne Landsforbund, ULF Udviklingshæmmedes Landsforbund og Ældresagen.

9. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindre udgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen.	Ingen.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Meget begrænsede	
Miljømæssige konsekvenser	Ingen.	Ingen.
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

(Lov om retssikkerhed og administration på det sociale område)

Til nr. 1

Det følger af retssikkerhedslovens § 2, stk. 3, at social- og indenrigsministeren bestemmer, hvilke sager loven helt eller delvis skal gælde for. På beskæftigelsesområdet skal det ske efter forhandling med beskæftigelsesministeren.

Ved kongelig resolution af 28. juni 2015 er det bestemt, at ressortansvaret for sager vedrørende ældreområdet overføres fra det ved den kongelige resolution oprettede social- og indenrigsministerium til Sundheds- og Ældreministeriet. Lovforslagets § 1, nr. 1, indeholder som konsekvens af ressortomlægningen en ændring af lovens § 2, stk. 3.

Forslaget til ændring af § 2, stk. 3, betyder, at social- og Indenrigsministerens beslutninger om, hvilke sager loven helt eller delvist skal gælde for, på ældreområdet skal forhandles med sundheds- og ældreministeren.

Der er i øvrigt ikke med forslaget tilsigtet indholdsmæssige ændringer af bestemmelserne.

Til nr. 2 og 3

Det følger af retssikkerhedslovens § 8, at social- og indenrigsministeren kan fastsætte regler for behandling og opfølgning af sagerne, herunder særlige tidsfrister for visse typer af sager.

Ved kongelig resolution af 28. juni 2015 er det bestemt, at ressortansvaret for sager vedrørende ældreområdet overføres fra det ved den kongelige resolution oprettede social- og indenrigsministerium til Sundheds- og Ældreministeriet, jf. punkt 2.4. i de almindelige bemærkninger.

Forslaget til ændring af § 8 betyder, at den minister, der er ressortansvarlig for servicelovens enkelte bestemmelser om tilbud og ydelser til borgeren, har kompetencen til alene at fastsætte regler for behandling og opfølgning af sagerne på deres respektive områder, herunder særlige tidsfrister for visse typer af sager. Der er i øvrigt ikke med forslaget tilsigtet indholdsmæssige ændringer af bestemmelserne.

Til nr. 4

Efter den gældende retssikkerhedslovs § 9, stk. 1, gælder, at opholdskommunen som udgangspunkt har pligt til at yde hjælp. Dog gælder undtagelser hertil i lovens § 9, stk. 7, og § 9 a, stk. 4 og 7, hvortil der er henvist i § 9, stk. 1.

Ved lovforslagets § 1, nr. 6, foreslås en undtagelse hertil om ophold i veterantilbud indsat i en ny § 9, stk. 9, i retssikkerhedsloven.

Som konsekvens heraf foreslås i nr. 4 en henvisning til den foreslåede nye undtagelsesbestemmelse indsat i retssikkerhedslovens § 9, stk. 1.

Til nr. 5

Efter den gældende retssikkerhedslovs § 9, stk. 7, har den oprindelige opholdskommune handleforpligtelsen efter serviceloven over for personer, der med medvirken fra den oprindelige opholdskommune eller anden offentlig myndighed har fået ophold i bl.a. boformer efter servicelovens §§ 107-110 for personer med nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne eller særlige sociale problemer. Pligten gælder efter den gældende stk. 8, så længe den pågældende har ophold i det pågældende botilbud eller et tilsvarende botilbud.

Ved lovforslagets § 1, nr.64 foreslås i retssikkerhedslovens § 9, som stk. 9, indført en tilsvarende handlepligt i forhold til personer, der tager ophold i et veterantilbud i en anden kommune.

Med nr. 5 foreslås, at den oprindelige opholdskommunes handlepligt efter § 9, stk. 7, bevares, også hvis en person har haft ophold i en boform omfattet af stk. 7 og i umiddelbar forlængelse heraf tager ophold i et veterantilbud omfattet af den foreslåede § 9, stk. 9, i retssikkerhedsloven.

Bestemmelsen betyder, at den oprindelige opholdskommune forbliver handle- og betalingskommune for hjælp efter serviceloven, hvis veteranen ved medvirken fra den oprindelige opholdskommune eller anden offentlig myndighed har fået ophold i en af de boformer – som f.eks. botilbud efter servicelovens § 108 for personer med betydelig og varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne – der er omfattet af den gældende retssikkerhedslovs § 9, stk. 7, og veteranen i umiddelbar forlængelse af opholdet i botilbuddet får ophold i et veterantilbud omfattet af den foreslåede § 9, stk. 9, i retssikkerhedsloven.

Der henvises til bemærkningerne til nr. 6.

Til nr. 6

Som anført i afsnit 2.1.1. i de almindelige bemærkninger er personer, der får ophold i en af KFUMs SoldaterRekreationer, et veteranhjem eller Veteranbo, efter de gældende regler omfattet af hovedreglen i retssikkerhedslovens § 9, stk. 2, jf. stk. 1, om, at opholdskommunen (dvs. beliggenhedskommunen for tilbuddet) er handle- og betalingskommune for ydelser efter den sociale lovgivning.

Ved lovforslagets § 1, nr. 6, foreslås i en ny § 9 stk. 9, i retssikkerhedsloven fastsat, at den oprindelige opholdskommune fortsat har pligt til at yde hjælp efter serviceloven, når en person i en anden kommune har fået ophold i en af KFUMs SoldaterRekreationer, et veteranhjem eller Veteranbo.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at den oprindelige opholdskommune for en person – dvs. den kommune, hvor den pågældende hidtil (dvs. før vedkom-

mendes ophold i en af KFUMs SoldaterRekreationer, et veteranhjem eller Veteranbo) har haft bopæl eller sædvanligvis har opholdt sig - forbliver såvel handlekommune som betalingskommune med hensyn til ydelser efter serviceloven for en person med ophold i et af de nævnte veterantilbud, uanset om personen har fået opholdskommune i beliggenhedskommunen for tilbuddet, fordi veteranen herefter har bopæl i eller sædvanligvis opholder sig i denne kommune. Den hjælp, som den oprindelige opholdskommune skal levere, er enhver hjælp efter serviceloven, som f.eks. hjælpemidler, ledsagelse og merudgifter ved den daglige livsførelse.

Den foreslåede bestemmelse svarer for så vidt angår den oprindelige opholdskommunes forpligtelser til de forpligtelser, en sådan kommune har efter den gældende retssikkerhedslovs § 9, stk. 7, over for personer, der med medvirken fra den oprindelige opholdskommune eller anden offentlig myndighed har fået ophold i bl.a. boformer efter servicelovens §§ 107-110 for personer med nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne eller særlige sociale problemer. Dog gælder for så vidt angår personer omfattet af den foreslåede nye bestemmelse, at opholdet i et veterantilbud ikke vil være etableret ved medvirken fra den oprindelige opholdskommune eller anden offentlig myndighed, idet visitation til de nævnte tre typer af veterantilbud netop sker uden offentlig medvirken.

I nærværende lovforslags § 1, nr. 12, foreslås samtidig, at den oprindelige opholdskommune tillige bliver betalingskommune for andre sociale ydelser.

Ved den foreslåede § 9, stk. 10, 1. pkt., i retssikkerhedsloven foreslås endvidere ved nr. 6, at handle- og betalingspligten for den oprindelige opholdskommune med hensyn til ydelser efter serviceloven som hovedregel - med den i 2. pkt. nævnte undtagelse - består, så længe den pågældende person har ophold i det pågældende veterantilbud, i et andet veterantilbud omfattet af den foreslåede § 9, stk. 9, i retssikkerhedsloven eller i en boform omfattet af den gældende retssikkerhedslovs § 9, stk. 7.

Det sidst anførte betyder, at den oprindelige opholdskommune forbliver handle- og betalingskommune for hjælp efter serviceloven, hvis veteranen i umiddelbar forlængelse af opholdet i veterantilbuddet får ophold i et andet veterantilbud omfattet af den foreslåede § 9, stk. 9, i retssikkerhedsloven, eller hvis den pågældende ved medvirken fra den oprindelige opholdskommune eller anden offentlig myndighed får ophold i en af de boformer - som f.eks. botilbud efter servicelovens § 108 for personer med betydelig og varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne - der er omfattet af den gældende retssikkerhedslovs § 9, stk. 7.

Ved den foreslåede § 9, stk. 10, 2. pkt., i retssikkerhedsloven foreslås endelig ved § 1, nr. 6, at den oprindelige opholdskommunes handle- og betalingspligt uanset den foreslåede hovedregel i stk. 10, 1. pkt. består, indtil den pågældende person har erhvervet ny opholdskommune. Bestemmelsen svarer til den gældende regel i lovens § 9, stk. 8, 2. pkt. vedrørende ophold i boformer efter servicelovens § 110 (herberger, forsorgshjem o.lign.)

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at hvis en person i umiddelbar forlængelse af et ophold i et veterantilbud i en periode er uden kendt opholdssted for herefter at søge en kommune om hjælp efter serviceloven, vil pligten til at yde en sådan hjælp fortsat påhvile den oprindelige opholdskommune og ikke beliggenhedskommunen for veterantilbuddet. Herved undgås, at beliggenhedskommunen for et veterantilbud på dette tidspunkt måtte risikere at overtage handle- og betalingspligten som veteranens seneste sædvanlige opholdssted. Der henvises herom nærmere til afsnit 2.1.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger om de gældende regler ved ophold i tilbud efter servicelovens § 110.

Den foreslåede ordning gælder alle personer, der tager ophold i et veterantilbud, dvs. også pårørende, der sammen med en veteran er flyttet ind i Veteranbo, og som måtte have behov for hjælp efter lov om social service. For eventuelle børn og

unge under 18 år, der med forældre tager ophold i Veteranbo, gælder dog de særlige regler om opholdskommune og handlekommune for personer under 18 år, der er fastsat i retssikkerhedslovens § 9 a.

Til nr. 7

I den gældende § 9, stk. 9, i retssikkerhedsloven er fastsat, at hvis den oprindelige opholdskommune har pligt efter lovens § 9, stk. 7, til at yde hjælp efter serviceloven til en person, der i en anden kommune har fået ophold i en social boform m.v., kan den oprindelige opholdskommune aftale at bemyndige personens aktuelle opholdskommune til helt eller delvis at varetage udøvelsen af denne opgave.

Den samme delegationsregel foreslås ved lovforslagets § 1, nr. 7, at skulle gælde for de tilfælde, hvor den oprindelige opholdskommune efter forslaget § 1, nr. 6, bevarer pligten til at yde hjælp efter serviceloven til en person som følge af ophold i et veterantilbud.

Delegation kan omfatte alle opgaver, herunder myndighedsopgaver i alle sager efter serviceloven, hvor kommunen er handlekommune efter serviceloven. Kommunalbestyrelsen, kan også delegere visse opgaver, herunder udøvelsen af opgaverne eller nogle opgaver i enkelte sager.

Det er alene varetagelsen af udøvelsen af opgaver efter serviceloven, der kan delegeres. Den delegerende kommunalbestyrelse bevarer såvel det politiske som det økonomiske ansvar for de afgørelser, der træffes af den bemyndigede kommune, og for de øvrige opgaver, som den bemyndigede kommune varetager på den delegerende kommunes vegne. Uanset i hvilket omfang handlekommunen delegerer sine opgaver til opholdskommunen, bevarer handlekommunen således over for borgeren ansvaret i sagen. Den delegerende kommunalbestyrelse kan når som helst i henhold til delegationsaftalens nærmere bestemmelser tilbagekalde delegationen helt eller delvis, ligesom kommunen har mulighed for af egen drift at behandle en sag, som ellers som følge af delegationen skulle være behandlet af den bemyndigede kommune (call in).

Alle afgørelser træffes således uanset delegation på handlekommunens vegne. Borgerens klager over afgørelser efter serviceloven skal, uanset om de er truffet efter delegation, rettes til handlekommunen, jf. den gældende retssikkerhedslovs § 66, stk. 1, 3. pkt.

Som følge af, at den delegerende kommune bevarer ansvaret for afgørelserne, har den delegerende kommunalbestyrelse adgang til at fastsætte overordnede retningslinjer for opgavevaretagelsen, som den bemyndigede kommunalbestyrelse er forpligtet til at følge. Det vil således være handlekommunens retningslinjer, der skal følges, når opholdskommunen er bemyndiget til at varetage opgaver efter serviceloven i forhold til borgere. Den delegerende kommune har endvidere efter almindelige retsgrundsætninger en pligt og dermed også en ret til at føre tilsyn med, hvordan opgaverne varetages i den bemyndigede kommune. Tilsynspligten omfatter såvel overholdelse af lovgivningen som overholdelse af retningslinjer, som den delegerende kommunalbestyrelse kan have fastsat. Denne tilsynsforpligtelse ligger hos den delegerende kommune, uanset om den delegerende kommune har valgt at delegere den lovbestemte tilsynsforpligtelse (det personrettede tilsyn) efter serviceloven til opholdskommunen.

En forudsætning for delegation er, at borgerens opholdskommune er villig til at modtage delegationen, herunder de retningslinjer, handlekommunen ønsker skal gælde for varetagelsen af opgaven. Det kan aftales, at den delegerende kommune betaler den bemyndigede kommunes omkostninger ved varetagelsen af de delegerede opgaver. Vederlaget for udførelse af opgaver efter loven forudsættes fastsat til kostprisen, det vil sige de direkte og indirekte omkostninger, der er forbundet med at udføre opgaven for en anden kommune. Baggrunden herfor er, at det efter almindelige kommunalretlige grundsætninger om kommunernes opgavevaretagelse

se ikke er en kommunal opgave hverken at yde tilskud til andre kommuner eller at opnå fortjeneste ved kommunens virksomhed. Opholdskommunen kan når som helst i henhold til delegationsaftalens nærmere bestemmelser tilbagekalde sit samtykke til delegationen helt eller delvis.

Til nr. 8

I den gældende § 9, stk. 10, i retssikkerhedsloven er fastsat en regel om midlertidig opholdskommune for en person i tilfælde af uenighed mellem to eller flere kommuner om, hvilken kommune der er rette opholdskommune.

I bestemmelsen er fastsat, at hvis der opstår uenighed mellem to eller flere kommuner om, hvilken kommune der er en persons opholdskommune, må den af de uenige kommuner, som personen har eller senest har haft folkeregisteradresse i, fungere som opholdskommune, indtil det er afklaret, hvilken kommune der er rette opholdskommune. Når rette opholdskommune er blevet bestemt, og den fungerende opholdskommune ikke er personens opholdskommune, yder opholdskommunen refusion for den fungerende opholdskommunes udgifter i den periode, hvor uenigheden har bestået.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at der altid er en kommune, der har ansvaret for at yde hjælp til en person, også mens der eventuelt er uenighed mellem kommuner om, hvilken kommune forpligtelsen påhviler.

Bestemmelsen omfatter også veteraner, der i dag har ophold i veterantilbud, hvis der er uenighed mellem kommuner om, hvilken kommune der er den pågældende persons rette opholdskommune og dermed handlekommune efter hovedreglen i retssikkerhedslovens § 9, stk. 1.

Efter den gældende § 9, stk. 11, i retssikkerhedsloven gælder den samme regel for så vidt angår kommunal uenighed om, hvilken kommune der er handlekommune efter serviceloven for en person efter retssikkerhedslovens § 9, stk. 7, vedrørende personer, der har fået ophold i en social boform m.v. i en anden kommune med offentlig medvirken.

Det foreslås, at retssikkerhedslovens § 9, stk. 11, der med lovforslaget bliver stk. 13, ændres, så reglen om midlertidig opholdskommune også gælder, hvis der opstår uenighed mellem to kommuner om, hvilken kommune der som oprindelig opholdskommune har handleforpligtelsen efter serviceloven i forbindelse med en persons ophold i et veterantilbud efter den foreslåede § 9, stk. 9, i retssikkerhedsloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 6.

Til nr. 9

Ændringerne er en redaktionel konsekvensændring af, at der ved § 1, nr. 6, i lovforslaget er foreslået indsat nye stykker i retssikkerhedslovens § 9.

Til nr. 10

Efter retssikkerhedslovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., har en borgers aktuelle opholdskommune ret til refusion for en række i bestemmelsen nævnte sociale ydelser fra en persons tidligere opholdskommune. Bestemmelsen indeholder en henvisning til, at refusionsretten indtræder i overensstemmelse med reglerne i retssikkerhedslovens § 9 c, stk. 2 – 5.

Med lovforslagets § 1, nr. 12, foreslås indsat et nyt stykke i retssikkerhedslovens § 9 som stykke 3, hvorefter en borgers aktuelle opholdskommune i endnu et tilfælde har ret til refusion for de i § 9 c, stk. 1, 1. pkt., nævnte sociale ydelser.

Som en konsekvens heraf foreslås bestemmelsen i § 9 c, stk. 1, 1. pkt., ændret, således at der også henvises til den foreslåede bestemmelse.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til nr. 12.

Til nr. 11

Ændringen er en redaktionel konsekvensændring af, at der ved § 1, nr. 12, i lovforslaget er foreslået indsat et nyt stykke i retssikkerhedslovens § 9 c som stk. 3.

Til nr. 12

Efter retssikkerhedslovens § 9 c, stk. 2, har en borgers aktuelle opholdskommune ret til refusion fra en persons tidligere opholdskommune, hvis en person ved medvirken fra den oprindelige opholdskommune eller anden offentlig myndighed har fået ophold i et af følgende typer botilbud:

- 1) boformer efter §§ 107-110 og 192 i lov om social service,
- 2) boliger efter § 115, stk. 4, jf. § 105, stk. 2, i lov om almene boliger m.v.,
- 3) institutioner under sygehusvæsenet,
- 4) institutioner under Kriminalforsorgen,
- 5) boliger, boformer m.v., der træder i stedet for og kan sidestilles med boformer m.v. under nr. 1-4.
- 6) anbringelsessteder for børn og unge efter § 66 i lov om social service og
- 7) døgnophold efter § 76 a i lov om social service.

Refusionen omfatter efter § 9 c, stk. 1, udgifter til hjælp efter lov om social service, lov om aktiv socialpolitik, lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, lov om individuel boligstøtte, § 52, stk. 1, i lov om social pension og § 50, stk. 1, i lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v.

Som også beskrevet i lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.1.1. gælder refusionsreglerne i de nævnte bestemmelser ikke ved en persons ophold i veteran-tilbud.

Ved nr. 12 foreslås i en ny § 9 c, stk. 3, i retssikkerhedsloven fastsat, at den oprindelige opholdskommune har ret til mellemkommunal refusion, når en person har fået ophold i en af KFUMs SoldaterRekreationer, et veteranhjem eller Veteranbo. Det vil herefter gælde, uanset at visitation til veterantilbuddene sker uden offentlig medvirken.

Ved nr. 10 foreslås, at refusionen i forbindelse med ophold i sådanne veterantilbud skal gælde de samme ydelser, der i øvrigt ydes mellemkommunal refusion for efter retssikkerhedslovens § 9 c, stk. 1.

Den foreslåede ordning indebærer, at den oprindelige opholdskommune bliver betalingskommune for ydelser omfattet af § 9 c, stk. 1, selv om borgeren har fået opholdskommune i beliggenhedskommunen for veterantilbuddet.

For så vidt angår hjælp efter lov om social service vil der dog i forhold til veterantilbud ikke være tale om, at betalingspligten skyldes refusionsreglen, idet den oprindelige opholdskommune efter lovforslagets § 1, nr. 6, direkte vil være handle- og betalingskommune for hjælp, der ydes efter serviceloven. Dog vil der være tale om refusion for ydelser efter serviceloven for personer omfattet af den foreslåede overgangsregel i lovforslagets § 9, stk. 2.

Til nr. 13

Ændringen er en redaktionel konsekvensændring af, at der ved § 1, nr. 12, i lovforslaget er foreslået indsat et nyt stykke i retssikkerhedslovens § 9 c som stk. 3.

Retssikkerhedslovens § 9 c, stk. 5, der med forslaget bliver stk. 6, giver den oprindelige opholdskommune pligt til refusion, hvis en person uden denne kommunes medvirken har fået ophold i en ny kommune i et af de tilbud, der er nævnt i den gældende refusionsbestemmelse i § 9 c, stk. 2-4, og den tidligere opholdskommune var bekendt med de forhold, der begrunder tilbuddet, og det var åbenbart, at der måtte gribes ind.

Denne bestemmelse foreslås ikke at gælde for ophold i veterantilbud, idet visitation til disse ikke sker ved offentlig medvirken, og idet den oprindelige opholdskommune efter forslaget § 1, nr. 12, under alle omstændigheder bliver betalingskommune i forbindelse med ophold i sådanne tilbud.

Til nr. 14

I den gældende retssikkerhedslovs § 9 c, stk. 6, 1. og 2. pkt., er fastsat, at opholdskommunen refunderer udgifter til personlig og praktisk hjælp efter § 83 i serviceloven under en persons midlertidige ophold i en anden kommune, jf. § 9 b, stk. 1. Endvidere refunderer opholdskommunen udgifter til plejevederlag og hjælp til sygeplejeartikler og lign., jf. §§ 120 og 122 i serviceloven, under en persons ophold i en anden kommune, jf. § 9 b, stk. 2.

I 3. pkt. er som en undtagelse hertil fastsat, at i tilfælde omfattet af § 9, stk. 7, og § 9 a, stk. 7, ydes refusion efter 1. og 2. pkt. dog af den kommune, der har pligt til at yde hjælp efter serviceloven. Bestemmelsen vedrører de tilfælde, hvor en tidligere opholdskommune har pligten til at yde hjælp efter serviceloven i forbindelse med en persons ophold i sociale boformer o.lign. i en anden kommune.

Ved lovforslagets § 1, nr. 14, foreslås, at sidstnævnte bestemmelse tilsvarende skal gælde, når det ved ophold i veterantilbud efter den foreslåede § 9, stk. 9 i retssikkerhedsloven er en anden kommune end opholdskommunen, der har pligt til at yde hjælp efter serviceloven.

Til nr. 15

Efter den gældende retssikkerhedslovs § 9 c, stk. 7, 1. pkt., refunderes opholdskommunens udgifter til førtidspension efter kapitel 3 og § 52, stk. 1, i lov om social pension og § 5 i lov om kommunernes finansiering af visse offentlige ydelser udbetalt af kommunerne, Udbetaling Danmark og arbejdsløshedskasserne af den kommune, der var pensionistens opholdskommune på tilkendelsestidspunktet, i op til 6 år fra det tidspunkt, hvor pensionisten er fraflyttet tilkendelseskommunen.

I bestemmelsens 2. pkt. er fastsat, at mellemkommunal refusion efter den gældende retssikkerhedslovs § 9 c, stk. 2, 4 og 5, udskyder denne ret til refusion vedrørende førtidspension.

Udskydelsen gælder herunder, når der betales mellemkommunal refusion efter § 9 c, stk. 2, ved en persons ophold i en social boform i en anden kommune.

Med forslaget skal refusion efter retssikkerhedslovens § 9 c, stk. 7, vedrørende tilkendelse af førtidspension tilsvarende udskydes, hvis der betales mellemkommunal refusion efter den foreslåede nye § 9 c, stk. 3, i forbindelse med en persons ophold i veterantilbud, jf. forslaget § 1, nr. 12.

Til nr. 16

Den gældende retssikkerhedslovs § 9 c, stk. 8, fastsætter, at de udgifter, som opholdskommunen kan få dækket ved mellemkommunal refusion efter bestemmelsens gældende stk. 2-6, er opholdskommunens faktiske udgifter. De faktiske udgifter omfatter en forholdsmeæssig andel af fællesudgifter og udgifter til ledelse og administration, der er en følge af driften af et tilbud. Hvis der for ydelsen er fastsat en takst eller beregnet et priskrav efter lov om social service, har opholdskommunen ret til refusion svarende til taksten eller priskravet.

Det foreslås ved nr. 16, at det samme skal gælde refusion efter den foreslåede § 9 c, stk. 3, i forbindelse med en persons ophold i veterantilbud, jf. forslaget § 1, nr. 12.

Til nr. 17

Retssikkerhedslovens gældende § 9 c, stk. 9, fastsætter i 1. pkt., at retten til refusion efter de gældende stk. 2, 4 og 5 består, så længe borgeren har bopæl i det pågældende botilbud eller et tilsvarende botilbud.

Ændringen i nr. 17 er en redaktionel konsekvensændring af, at der ved § 1, nr. 12, i lovforslaget er foreslået indsat et nyt stykke i retssikkerhedslovens § 9 c som stk. 3.

Til nr. 18

Efter den gældende retssikkerhedslovs § 9 c, stk. 2, har den oprindelige opholdskommune refusionspligt overfor den aktuelle opholdskommune for udgifter til en række sociale ydelser til personer, der med medvirken fra den oprindelige opholdskommune eller anden offentlig myndighed har fået ophold i bl.a. boformer efter servicelovens §§ 107-110 for personer med nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne eller særlige sociale problemer.

Retssikkerhedslovens gældende § 9 c, stk. 9, fastsætter i 1. pkt., at retten til refusion består, så længe borgeren har bopæl i det pågældende botilbud eller et tilsvarende botilbud.

Ved lovforslagets § 1, nr. 12, foreslås i retssikkerhedslovens som § 9 c, stk. 3, indført en tilsvarende refusionspligt med hensyn til personer, der tager ophold i et veterantilbud i en anden kommune.

Med nr. 18 foreslås, at den oprindelige opholdskommunes refusionspligt efter § 9 c, stk. 1, bevares, også hvis en person har haft ophold i en boform omfattet af § 9 c, stk. 2, og i umiddelbar forlængelse heraf tager ophold i et veterantilbud omfattet af den foreslåede § 9 c, stk. 3, i retssikkerhedsloven,

Bestemmelsen betyder, at den aktuelle opholdskommune kan få refunderet sine udgifter til en række sociale ydelser, hvis veteranen ved medvirken fra den oprindelige opholdskommune eller anden offentlig myndighed har fået ophold i en af de boformer – som f.eks. botilbud efter servicelovens § 108 for personer med betydelig og varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne – der er omfattet af den gældende retssikkerhedslovs § 9, stk. 7, og veteranen i umiddelbar forlængelse af opholdet i botilbuddet får ophold i et veterantilbud omfattet af den foreslåede § 9, stk. 9, i retssikkerhedsloven

Til nr. 19

Retssikkerhedslovens gældende § 9 c, stk. 9, fastsætter i 1. pkt., at retten til refusion efter de gældende stk. 2, 4 og 5 består, så længe borgeren har bopæl i det pågældende botilbud eller et tilsvarende botilbud.

I den gældende retssikkerhedslovs § 9 c, stk. 9, 2. pkt., er fastsat en særregel om, at en tidligere opholdskommunes pligt til at yde refusion i anledning af en borgers ophold i et tilbud efter § 110 i serviceloven (herberger, forsorgshjem m.v.) dog består, indtil borgeren har erhvervet ny opholdskommune.

Ved lovforslagets nr. 19 foreslås i et nyt 1. pkt. i et nyt stk. 10 i retssikkerhedslovens § 9 c, at refusionspligten for den oprindelige opholdskommune som følge af ophold i veterantilbud består, så længe den pågældende person har ophold i det pågældende veterantilbud, i et andet veterantilbud omfattet af den foreslåede § 9, stk. 9, i retssikkerhedsloven eller i en boform omfattet af den gældende retssikkerhedslovs § 9, stk. 7.

Det sidst anførte betyder, at den oprindelige opholdskommune fortsat har refusionspligt, hvis veteranen i umiddelbar forlængelse af opholdet i veterantilbuddet får ophold i et andet veterantilbud omfattet af den foreslåede § 9 c, stk. 3, i retssikkerhedsloven, eller hvis den pågældende ved medvirken fra den oprindelige opholdskommune eller anden offentlig myndighed får ophold i en af de boformer – som

f.eks. botilbud efter servicelovens § 108 for personer med betydelig og varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne – der er omfattet af den gældende retssikkerhedslovs § 9 c, stk. 2.

Ved nr. 19 foreslås tillige i et nyt 2. *pkt.* i et nyt stk. 10 i retssikkerhedslovens § 9 c, at den oprindelige opholdskommunes refusionspligt uanset hovedreglen i det foreslåede 1. *pkt.*, skal bestå, indtil den pågældende person har erhvervet ny opholdskommune.

Forslaget svarer til den gældende regel i § 9 c, stk. 9, 2. *pkt.* vedrørende ophold i botilbud efter servicelovens § 110 (herberger, forsorgshjem o.lign.). Forslaget svarer endvidere til, hvad der ved lovforslagets § 1, nr. 6, foreslås med hensyn til opmærksomhed af den oprindelige opholdskommunes handlepligt efter serviceloven

Til nr. 20

I den gældende retssikkerhedslovs § 9 c, stk. 10, der nu bliver stk. 12, er i 1. *pkt.* fastsat, at kommuner uden for de tilfælde, der er nævnt i bestemmelsens stk. 2-5, indbyrdes kan aftale, at en tidligere opholdskommune fortsat afholder udgifter til hjælp efter de love, der er nævnt i stk. 1.

Bestemmelsen vedrører retten til at aftale refusion, hvor der ikke efter retssikkerhedslovens gældende § 9 c, stk. 2-5, allerede er en pligt for den tidligere opholdskommune til at betale refusion.

Ved den foreslåede nye § 9 c, stk. 3 i retssikkerhedsloven, vil der ligeledes være pligt til at betale mellemkommunal refusion i forbindelse med ophold i veterantilbud. Det foreslås derfor ved nr. 20, at henvisningen i § 9, stk. 10, der bliver stk. 12, tillige omfatter denne bestemmelse.

Til nr. 21

Efter retssikkerhedslovens gældende § 9 c, stk. 11, der nu bliver stk. 13, skal krav mod en tidligere opholdskommune om betaling af refusion efter de gældende stk. 2-7 rejses senest 3 år efter, at hjælpen er ydet. Krav efter lov om social service skal dog rejses, senest 12 måneder, efter at hjælpen er ydet.

Det foreslås, at dette tilsvarende skal gælde for den foreslåede refusion som følge af ophold i veterantilbud, jf. forslaget § 1, nr. 12.

Til nr. 22

Ændringen er redaktionel.

Efter retssikkerhedslovens § 43, stk. 1, gælder hovedparten af bestemmelserne i forvaltningsloven og offentlighedsloven for opgaver, som en myndighed efter nærmere angivne sociale love har overladt til andre end offentlige myndigheder. Ved lov nr. 501 af 6. juni 2007 blev det med indførelsen af dagtilbudsloven fastsat i bestemmelsens 2. *pkt.*, at dette også gælder for privatinstitutioner, jf. § 19, stk. 4, i dagtilbudsloven. Denne bestemmelse havde på daværende tidspunkt følgende ordlyd: "Daginstitutioner kan med kommunalbestyrelsens godkendelse drives af private leverandører som privatinstitution".

Ved lov nr. 631 af 16. juni 2011 blev indsat et nyt stk. 4 i dagtilbudslovens § 19, og det hidtidige stk. 4 blev herefter stk. 5. Ved en beklagelig fejl blev der ikke samtidig foretaget en konsekvensændring af henvisningen i retssikkerhedslovens § 43. En sådan ændring foreslås ved nr. 22, således at der heri henvises til dagtilbudslovens § 19, stk. 5.

Til nr. 23

Ændringen er redaktionel.

Ved lov nr. 482 af 12. juni 2009 blev fastsat i retssikkerhedslovens § 59 b, stk. 10, at bl.a. retssikkerhedslovens § 72, stk. 8 finder anvendelse på Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalgs behandling af klager og spørgsmål efter § 59 b, stk. 1 og 3. Retssikkerhedslovens § 72, stk. 8, havde på daværende tidspunkt følgende ordlyd: "Hvis Ankestyrelsen ændrer en afgørelse til skade for ansøgeren, træffer Ankestyrelsen samtidig beslutning om, fra hvilket tidspunkt ændringen skal ske."

Ved lov nr. 316 af 28. april 2009 blev retssikkerhedslovens daværende § 72, stk. 6, ophævet, og stk. 8 blev herefter stk. 7. Ved en beklagelig fejl blev der ikke samtidig foretaget en konsekvensændring af henvisningen i retssikkerhedslovens § 59 b, stk. 10. En sådan ændring foreslås ved nr. 23, således at der i § 59 b, stk. 10, henvises til retssikkerhedslovens § 72, stk. 7.

Til nr. 24

Ændringen er en redaktionel ændring af en stavfejl i gengivelsen i retssikkerhedslovens § 65, stk. 2, af titlen på Haagerkonventionen af 19. oktober 1996 om kompetence, lovvalg, anderkendelse, fuldbyrdelse og samarbejde vedrørende forældres ansvar og foranstaltninger til beskyttelse af børn.

Til nr. 25

I retssikkerhedslovens § 66, stk. 1, 1. og 2. pkt., er fastsat, at, inden en klage behandles, skal den myndighed, som har truffet afgørelsen, vurdere, om der er grundlag for at give klageren helt eller delvist medhold. Derfor skal en klage først afleveres til den myndighed, som har truffet afgørelsen.

En oprindelig opholdskommune, der bliver handlekommune for ydelser efter serviceloven som følge af en persons ophold i et botilbud i en anden kommune, jf. retssikkerhedslovens gældende § 9, stk. 7, og § 9 a, stk. 7, kan efter den gældende § 9, stk. 9, aftale at delegere udøvelsen af sine opgaver til den aktuelle opholdskommune.

Som beskrevet i bemærkningerne til nærværende lovforslags § 1, nr. 7, træffes alle afgørelser efter en sådan delegation på handlekommunens vegne. Klager skal derfor efter den gældende § 66, stk. 1, 3. pkt., i retssikkerhedsloven indgives til den kommune, der efter lovens § 9, stk. 7, eller 9 a, stk. 7, har pligten til at yde hjælp efter serviceloven.

En tilsvarende delegationsadgang er ved lovforslagets § 1, nr. 7, foreslået i de tilfælde, hvor den oprindelige opholdskommune forbliver handlekommune efter serviceloven for en person i forbindelse med dennes ophold i et veterantilbud, jf. den foreslåede nye bestemmelse i retssikkerhedslovens § 9, stk. 9, som indsat ved lovforslagets § 1, nr. 6.

Det foreslås derfor ved nr. 25 tilsvarende, at klager over afgørelser truffet efter delegation i sådanne tilfælde skal indgives til den oprindelige opholdskommune, der er handlekommune efter serviceloven i forbindelse med ophold i veterantilbud.

Herudover foreslås redaktionelle konsekvensændringer i retssikkerhedslovens § 66, stk. 1, 3. pkt., som følge af den foreslåede indsættelse af to nye stykker i retssikkerhedslovens § 9.

Til nr. 26

Det følger af retssikkerhedslovens § 74, at social- og indenrigsministeren efter forhandling med beskæftigelsesministeren fastsætter regler for behandling af klagesager, herunder også regler om tidsfrister for indsendelse og videresendelse af klager m.v.

Ved kongelig resolution af 28. juni 2015 er det bestemt, at ressortansvaret for sager vedrørende ældreområdet overføres fra det ved den kongelige resolution oprettede social- og indenrigsministerium til Sundheds- og Ældreministeriet.

Lovforslagets § 1, nr. 26, indeholder som konsekvens af ressortomlægningen en ændring af lovens § 74.

Forslaget til ændring af § 74 betyder, at social- og indenrigsministerens fastsættelse af regler for behandling af klagesager, herunder også regler om tidsfrister for indsendelse og videresendelse af klager m.v. fremover også skal ske efter forhandling med sundheds- og ældreministeren.

Der er i øvrigt ikke med forslaget tilsigtet indholdsmæssige ændringer af bestemmelserne.

Til nr. 27

Efter retssikkerhedslovens § 77 kan social- og indenrigsministeren og beskæftigelsesministeren anmode Ankestyrelsen om at gennemgå kommunalbestyrelsens afgørelser.

Ved kongelig resolution af 28. juni 2015 er det bestemt, at ressortansvaret for sager vedrørende ældreområdet overføres fra det ved den kongelige resolution oprettede social- og indenrigsministerium til Sundheds- og Ældreministeriet.

Lovforslagets § 1, nr. 27, indeholder som konsekvens af ressortomlægningen en ændring af lovens § 77.

Forslaget til ændring af § 77 betyder, at også sundheds- og ældreministeren kan anmode Ankestyrelsen om at gennemgå kommunalbestyrelsens afgørelser.

Der er i øvrigt ikke med forslaget tilsigtet indholdsmæssige ændringer af bestemmelserne

Til nr. 28-32

Efter retssikkerhedslovens § 82 har kommunalbestyrelserne og regionsrådene pligt til at tilvejebringe og indsende statistiske oplysninger m.v., som social- og indenrigsministeren anmoder om.

Efter retssikkerhedslovens § 83, stk. 1, giver kommunalbestyrelserne social- og indenrigsministeren oplysninger om beslutninger og forventninger vedrørende udviklingen på det sociale område, herunder om de mål, som de har sat for udviklingen.

Efter retssikkerhedslovens § 83, stk. 2, har kommunalbestyrelserne pligt til at medvirke til temaplanlægning, i kommunepaneller samt til at skaffe uddybende oplysninger om udviklingen på særlige områder.

Efter retssikkerhedslovens § 84 kan social- og indenrigsministeren fastsætte regler om omfanget af oplysninger, jf. lovens §§ 82 og 83, og om, hvordan de skal ajourføres og indsendes.

Ved kongelig resolution af 28. juni 2015 er det bestemt, at ressortansvaret for sager vedrørende ældreområdet overføres fra det ved den kongelige resolution oprettede Social- og Indenrigsministerium til Sundheds- og Ældreministeriet. Hermed er ressortansvaret for lov om social service, som retssikkerhedsloven gælder for, opdelt mellem Social- og Indenrigsministeriet og Sundheds- og Ældreministeriet, jf. punkt 2.4. i de almindelige bemærkninger.

Lovforslagets § 1, nr. 28-32, indeholder som konsekvens af ressortomlægningen en deling af beføjelserne efter lovens §§ 82, 83 og 84 mellem social- og indenrigsministeren og sundheds- og ældreministeren.

Forslaget til ændring af § 82 betyder, at kommunalbestyrelserne og regionsrådene på Sundheds- og Ældreministeriets område har pligt til at tilvejebringe og indsende statistiske oplysninger m.v., som sundheds- og ældreministeren anmoder om.

Forslaget til ændring af § 83 betyder, at kommunalbestyrelserne giver Sundheds- og Ældreministeriet oplysninger om beslutninger og forventninger vedrørende udviklingen på Sundheds- og Ældreministeriets område, herunder om de mål, som de har sat for udviklingen.

Forslaget til ændring af § 84, stk. 1 og 2, betyder, at den minister, der er ressortansvarlig for servicelovens enkelte bestemmelser om tilbud og ydelser til borgeren, har kompetencen til alene at fastsætte regler om omfanget af oplysninger, jf. §§ 82 og 83, og om, hvordan de skal ajourføres og indsendes.

Der er i øvrigt ikke med forslaget tilsigtet indholdsmæssige ændringer af bestemmelserne.

Til nr. 33

Efter den gældende § 85 i retssikkerhedsloven fastsætter social- og indenrigsministeren efter forhandling med beskæftigelsesministeren nærmere regler om anvisning af statsrefusion, statstilskud, regnskabsaflæggelse og revision for de lovområder, der er omfattet af loven.

Bemyndigelsen er udmøntet i bekendtgørelse nr. 552 af 28. april 2015 om statsrefusion og tilskud, samt regnskabsaflæggelse og revision på visse områder inden for Ministeriet for Børn, Ligestilling, Integration og Sociale Forhold, Beskæftigelsesministeriets, Ministeriets for By, Bolig og Landdistrikters og Undervisningsministeriets ressortområder.

Det foreslås, at bestemmelsen ændres således, at beskæftigelsesministeren bliver ansvarlig for udstedelsen af regnskabs- og revisionsbekendtgørelsen efter forhandling med social- og indenrigsministeren.

Der henvises til de almindelige bemærkninger afsnit 2.3.

Til nr. 34

Efter retssikkerhedslovens § 86 fastsætter social- og indenrigsministeren efter forhandling med beskæftigelsesministeren i en bekendtgørelse regler om, hvem der skal betale udgifter til lægeerklæringer og transport m.v., som en myndighed pålægger en ansøger, når disse udgifter ikke kan betales efter anden lovgivning.

Ved kongelig resolution af 28. juni 2015 er det bestemt, at ressortansvaret for sager vedrørende ældreområdet overføres fra det ved den kongelige resolution oprettede social- og indenrigsministerium til Sundheds- og Ældreministeriet.

Lovforslagets § 1, nr. 34, indeholder som konsekvens af ressortomlægningen en deling af beføjelserne efter lovens § 86.

Forslaget til ændring af § 86 betyder, at social- og indenrigsministerens fastsættelse af regler om, hvem der skal betale udgifter til lægeerklæringer og transport m.v., som en myndighed pålægger en ansøger, når disse udgifter ikke kan betales efter anden lovgivning, skal ske efter forhandling med også sundheds- og ældreministeren.

Der er i øvrigt ikke med forslaget tilsigtet indholdsmæssige ændringer af bestemmelserne.

Til nr. 35

Som nærmere beskrevet i afsnit 2.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger gælder efter praksis i dag:

- Hvis en person før den 1. august 2010 med offentlig medvirken har fået ophold i en social boform eller lignende omfattet af retssikkerhedslovens § 9, stk. 7, i en anden kommune, B, end den pågældendes hidtidige opholdskommune A,
- hvis denne kommune, A, med hjemmel i overgangsreglen i § 3, stk. 3, i lov nr. 550 af 26. maj 2010 har besluttet ikke at overtage handlepligten efter serviceloven for den pågældende person, og
- hvis kommune B, der herefter er handlekommune efter serviceloven fra 1. januar 2011, efter dette tidspunkt har visiteret den pågældende til et tilsvarende botilbud i en tredje kommune C,
- da forbliver kommune B handlekommune for den pågældende person også efter flytningen til kommune C.

Denne retsstilling er som nærmere beskrevet i afsnit 2.2. i de almindelige bemærkninger uhensigtsmæssig. Handlekommune B har jo alene i kraft af borgerens hidtidige ophold i et botilbud været handlekommune.

I nr. 35 foreslås derfor i en ny § 89 a i retssikkerhedsloven fastsat, at handlepligten efter serviceloven i sådanne tilfælde påhviler personens aktuelle opholdskommune. Efter flytningen til kommune C i ovenstående beskrivelse bliver handlekommunen altså C, kommune, hvor personen bor, jf. retssikkerhedslovens § 9, stk. 2.

Som beskrevet i punkt 2.2.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger kan samme forhold tilsvarende gøre sig gældende ved lignende re-visitation af personer, der før den 1. juli 2003 var anbragt uden for hjemmet, og som ved den unges fyldte 18. år i umiddelbar forlængelse af anbringelsen får ophold i en boform for voksne omfattet af retssikkerhedslovens § 9, stk. 7, jf. § 4 i lov nr. 550 af 26. maj 2010.

Det foreslås derfor samtidigt fastsat i den foreslåede § 89 a i retssikkerhedsloven, at den aktuelle opholdskommune vil være handlekommune efter serviceloven for sådanne personer.

Ved overgangsbestemmelsen i lovforslagets § 10 foreslås endvidere, at ændringen skal gælde også for personer, der inden den her foreslåede lovændrings ikrafttræden, er flyttet til en tredje kommune som beskrevet.

Til § 2

(Integrationsloven)

Til nr. 1

Som det fremgår af de almindelige bemærkninger punkt 2.3., foreslås det, at ansvaret for regnskabs- og revisionsbekendtgørelsen overføres fra social- og indenrigsministeren til beskæftigelsesministeren. Regler i bekendtgørelsen skal efter ændringen som hidtil fastsættes efter forhandling med ressortministeren for så vidt angår de ydelser, der ikke hører under den minister, der er ansvarlig for den samlede bekendtgørelse.

Integrationsloven hører under udlændinge-, integrations- og boligministeren.

Med den foreslåede ændring af integrationslovens § 47, stk. 1 og 2, overføres kompetencen til at fastsætte nærmere regler om refusion m.v. fra social- og indenrigsministeren efter forhandling med beskæftigelsesministeren til beskæftigelsesministeren efter forhandling med udlændinge-, integrations- og boligministeren.

Til § 3

(Repatrieringsloven)

Til nr. 1

Som det fremgår af de almindelige bemærkninger punkt 2.3., foreslås det, at ansvaret for regnskabs- og revisionsbekendtgørelsen overføres fra social- og inden-

rigsministeren til beskæftigelsesministeren. Regler i bekendtgørelsen skal efter ændringen som hidtil fastsættes efter forhandling med ressortministeren for så vidt angår de ydelser, der ikke hører under den minister, der er ansvarlig for den samlede bekendtgørelse.

Repatrieringsloven hører under udlændinge-, integrations- og boligministeren.

Med den foreslåede ændring af repatrieringslovens § 13, stk. 2, overføres kompetencen til at fastsætte nærmere regler om refusion m.v. fra social- og indenrigsministeren til beskæftigelsesministeren efter forhandling med udlændinge-, integrations- og boligministeren.

*Til § 4
(Almenboligloven)*

Til nr. 1

Som det fremgår af de almindelige bemærkninger punkt 2.3., foreslås det, at svaret for regnskabs- og revisionsbekendtgørelsen overføres fra social- og indenrigsministeren til beskæftigelsesministeren. Regler i bekendtgørelsen skal efter ændringen som hidtil fastsættes efter forhandling med ressortministeren for så vidt angår de ydelser, der ikke hører under den minister, der er ansvarlig for den samlede bekendtgørelse.

Lov om almene boliger m.v. hører under udlændinge-, integrations- og boligministeren.

Med den foreslåede ændring af almenboliglovens §§ 64, stk. 1, og 75, stk. 2, overføres kompetencen til at fastsætte nærmere regler om refusion m.v. fra social- og indenrigsministeren efter forhandling med udlændinge-, integrations- og boligministeren til beskæftigelsesministeren efter forhandling med udlændinge-, integrations- og boligministeren.

*Til § 5
(Ældreboligloven)*

Til nr. 1

Som det fremgår af de almindelige bemærkninger punkt 2.3., foreslås det, at svaret for regnskabs- og revisionsbekendtgørelsen overføres fra social- og indenrigsministeren til beskæftigelsesministeren. Regler i bekendtgørelsen skal efter ændringen som hidtil fastsættes efter forhandling med ressortministeren for så vidt angår de ydelser, der ikke hører under den minister, der er ansvarlig for den samlede bekendtgørelse.

Lov om boliger for ældre og personer med handicap. hører under udlændinge-, integrations- og boligministeren.

Med den foreslåede ændring af ældreboliglovens § 33, 2. pkt., overføres kompetencen til at fastsætte nærmere regler om refusion m.v. fra social- og indenrigsministeren efter forhandling med udlændinge-, integrations- og boligministeren til beskæftigelsesministeren efter forhandling med udlændinge-, integrations- og boligministeren.

*Til § 6
(Fripølseboligloven)*

Til nr. 1

Som det fremgår af de almindelige bemærkninger punkt 2.3., foreslås det, at svaret for regnskabs- og revisionsbekendtgørelsen overføres fra social- og indenrigsministeren til beskæftigelsesministeren. Regler i bekendtgørelsen skal efter ændringen som hidtil fastsættes efter forhandling med ressortministeren for så vidt angår de ydelser, der ikke hører under den minister, der er ansvarlig for den samlede bekendtgørelse.

Lov om friplejeboliger hører under udlændinge-, integrations- og boligministeren.

Med den foreslåede ændring af friplejeboliglovens § 19, stk. 4, 4. pkt., overføres kompetencen til at fastsætte nærmere regler om refusion m.v. fra social- og indenrigsministeren efter forhandling med udlændinge-, integrations- og boligministeren til beskæftigelsesministeren efter forhandling med udlændinge-, integrations- og boligministeren.

Til § 7

(Lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl.)

Til nr. 1

Som det fremgår af de almindelige bemærkninger punkt 2.3., foreslås det, at ansvaret for regnskabs- og revisionsbekendtgørelsen overføres fra social- og indenrigsministeren til beskæftigelsesministeren. Regler i bekendtgørelsen skal efter ændringen som hidtil fastsættes efter forhandling med ressortministeren for så vidt angår de ydelser, der ikke hører under den minister, der er ansvarlig for den samlede bekendtgørelse.

Lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl. hører under ministeriet for børn, undervisning og ligestilling.

Med den foreslåede ændring af § 15, stk. 2., i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl. overføres kompetencen til at fastsætte nærmere regler om refusion m.v. fra social- og indenrigsministeren efter forhandling med ministeren for børn, undervisning og ligestilling til beskæftigelsesministeren efter forhandling med ministeren for børn, undervisning og ligestilling.

Til § 8

Det foreslås, at lovforslaget træder i kraft den 1. juli 2016.

I §§ 9 og 10 foreslås overgangsregler vedrørende henholdsvis forslaget om handle- og betalingskommune ved personers ophold i veterantilbud og den foreslåede § 89 a i retssikkerhedsloven om visse personer omfattet af overgangsregler i lov nr. 550 af 26. maj 2010.

Til § 9

Ved lovforslagets § 9 foreslås, at forslaget regler om handle- og betalingskommune i forbindelse med personers ophold i veterantilbud også skal gælde for personer, der før lovens ikrafttræden har fået og ved lovens ikrafttræden stadig har ophold i et af de veterantilbud, der omfattes af de foreslåede ændringer i retssikkerhedslovens §§ 9 og 9 c, jf. navnlig lovforslagets § 1, nr. 6 og 12 og afsnit 2.1. i forslaget almindelige bemærkninger.

Hjælp efter serviceloven til sådanne personer skal således fra lovændringens ikrafttræden som udgangspunkt ydes af den oprindelige opholdskommune, og den oprindelige opholdskommune bliver betalingskommune for udgifter efter lov om social service, lov om aktiv socialpolitik, lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, lov om individuel boligstøtte, § 52, stk. 1, i lov om social pension og § 50, stk. 1, i lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v.

For personer, der ved lovens ikrafttræden har ophold i et veterantilbud, og har opholdskommune i den kommune, hvor tilbuddet ligger, indebærer dette forslag, at disse personer skifter handlekommune for så vidt angår hjælp efter serviceloven, idet den oprindelige opholdskommune bliver handlekommune for denne type af hjælp, jf. lovforslagets § 1, nr. 6.

Til § 10

I § 10 foreslås en overgangsregel for personer omfattet af den foreslåede § 89 a i retssikkerhedsloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 35.

Det foreslås i stk. 1, at retssikkerhedslovens § 89 a, fra den 1. oktober 2016 finder anvendelse også for personer, der før denne bestemmelses ikrafttræden den 1. juli 2016 er visiteret til et botilbud i en tredje kommune, og hvor en anden kommune end den aktuelle opholdskommune inden lovændringens ikrafttræden har pligten til at yde hjælp efter serviceloven. Den aktuelle opholdskommune, der efter § 89 a bliver handlekommune efter serviceloven, har hermed 3 måneder efter bestemmelsens ikrafttræden til at sikre, at den fra overtagelsen af handlepligten opfylder sin pligt til at yde den omfattede person hjælp og omsorg efter loven.

Det foreslås ved stk. 2, at den aktuelle opholdskommune, der efter stk. 1, overtager handlepligten for hjælp efter serviceloven, skal have adgang til uden samtykke fra den person, hjælpen vedrører, fra den hidtidige handlekommune at forlange oplysninger om den pågældende, der er nødvendige for, at kommunen på overtagelsestidspunktet kan varetage pligten til at yde hjælp efter serviceloven. Bestemmelsen svarer til § 3, stk. 5, i lov nr. 550 af 26. maj 2010, hvor reglerne om handlekommune efter serviceloven for bl.a. den berørte personkreds blev indført.

Bestemmelsens formål er at sikre, at en kommune, der den 1. oktober 2016 overtager pligten til at yde hjælp til en borger efter serviceloven, kan opfylde sin pligt til at yde hjælp og omsorg for borgeren også i tilfælde, hvor borgeren evt. ikke måtte ønske at give samtykke til, at kommunen indhenter oplysninger om borgerens behov m.v. fra den kommune, der hidtil har ydet denne hjælp. I det omfang, der er tale om, at følsomme eller rent private oplysninger videregives fra den hidtidige handlekommune, kan der være tale om en fravigelse af persondatalovens § 8, stk. 3, til ugunst for borgeren.

Af databeskyttelsesdirektivets (direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995) artikel 8, stk. 1, følger, at behandling af oplysninger om bl.a. helbredsforhold som udgangspunkt skal forbydes af medlemsstaterne. Artikel 8, stk. 2, opregner en række undtagelser hertil, herunder hvis den pågældende udtrykkeligt har givet sit samtykke, eller hvis behandlingen er nødvendig for at beskytte den pågældendes eller andres vitale interesser.

Der er ikke i artikel 8 fastsat materielle behandlingskriterier om væsentlige sociale problemer. Det spørgsmål må derfor antages at skulle vurderes ud fra direktivets artikel 7. Artikel 7 fastsætter, at behandling af personoplysninger kan finde sted, hvis behandlingen er nødvendig af hensyn til udførelsen af en opgave i samfundets interesse eller henhørende under offentlig myndighedsudøvelse, som den registeransvarlige eller en tredjemand, til hvem oplysningerne videregives, har fået pålagt. Endvidere kan behandling af personoplysninger finde sted, hvis behandlingen er nødvendig for, at den registeransvarlige eller den tredjemand eller de tredjemænd, til hvem oplysningerne videregives, kan forfølge en legitim interesse. Det gælder medmindre den registreredes interesser eller de grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder, der skal beskyttes i henhold til direktivet, går forud herfor.

Det er Social- og Indenrigsministeriets opfattelse, at forslaget ligger inden for rammerne af databeskyttelsesdirektivet. Der er herved lagt vægt på, at det fremgår af bemærkningerne til persondatalovens § 8 i lovforslag L 147 af 9. december 1999, at § 8 har til formål at udgøre en del af den samlede danske gennemførelse af direktivets mindre restriktive regler for behandling af andre typer personoplysninger, jf. direktivets artikel 7. Det vurderes i den forbindelse, at den foreslåede § 10, stk. 2, som fraviger persondatalovens § 8, stk. 3, ikke indebærer en fravigelse af direktivets artikel 8, og dermed persondatalovens § 7, herunder med hensyn til helbredsoplysninger. Sådanne oplysninger vil således alene kunne videregives uden samtykke i det omfang, det følger af persondatalovens § 7.

Lovforslaget sammenholdt med gældende ret

Gældende formulering	Lovforslaget
<p>§ 2. Loven indeholder regler for, hvordan kommunen (kommunalbestyrelsen) og statslige myndigheder på det sociale område (statsforvaltningen og Ankestyrelsen) skal behandle sager efter lovgivningen.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Der kan i anden lovgivning være fastsat regler, der fraviger denne lov.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Social- og indenrigsministeren bestemmer, på beskæftigelsesområdet efter forhandling med beskæftigelsesministeren, hvilke sager denne lov helt eller delvis skal gælde for.</p> <p>§ 8. Social- og indenrigsministeren kan fastsætte regler for behandling og opfølgning af sagerne, herunder særlige tidsfrister for visse typer sager.</p> <p>§ 9. Opholdskommunen har pligt til at yde hjælp, jf. dog stk. 7 og § 9 a, stk. 4 og 7.</p> <p><i>Stk. 2.</i> En person har opholdskommune, hvor personen har sin bopæl eller sædvanligvis opholder sig, jf. dog § 9 b, stk. 2.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Ægtefæller har opholdskommune, hvor den fælles bopæl er.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Social- og indenrigsministeren fastsætter regler om opholdskommune for personer, som opholder sig eller har fast bopæl i udlandet.</p> <p><i>Stk. 5.</i> Beskæftigelsesministeren fastsætter regler om, hvilken kommune der har handleforpligtelsen i sager efter lov om sygedagpenge.</p> <p><i>Stk. 6.</i> Opholdskommunen kan, når der er særlige grunde til det, indgå aftale med en tidligere opholdskommune om, at denne fortsat har forpligtelsen til at yde hjælp. En sådan aftale er betinget af samtykke fra den, som modtager hjælpen.</p> <p><i>Stk. 7.</i> Den oprindelige opholdskommune har uanset stk. 1 pligt til at yde hjælp efter lov om</p>	<p style="text-align: center;">§ 1</p> <p>I lov om retssikkerhed og administration på det sociale område, jf. lovbekendtgørelse nr. 1052 af 8. september 2015, som ændret ved § 37 i lov nr. 994 af 30. august 2015, foretages følgende ændringer:</p> <p>1. I § 2, <i>stk. 3</i>, indsættes efter "beskæftigelsesministeren": "og på ældreområdet efter forhandling med sundheds- og ældreministeren".</p> <p>2. § 8 indsættes efter "visse typer sager": ", jf. dog stk. 2".</p> <p>3. I § 8 indsættes som <i>stk. 2</i>: <i>Stk. 2.</i> Sundheds- og ældreministeren kan fastsætte regler for behandling og opfølgning af sagerne efter §§ 79, 79 a, 83 - 84, 86, 88, 90 - 94 a, 119-122, 151- 151 c, 161, stk. 2 og 3, 192 og 192 a i lov om social service, herunder særlige tidsfrister for visse typer af sager."</p> <p>4. I § 9, <i>stk. 1</i>, indsættes efter "stk. 7": "og 9".</p>

social service, når denne kommune eller anden offentlig myndighed har medvirket til, at personen i en anden kommune har fået ophold i

1) boformer efter §§ 107-110 og 192 i lov om social service,

2) boliger efter § 115, stk. 4, jf. § 105, stk. 2, i lov om almene boliger m.v.,

3) institutioner under sygehusvæsenet,

4) institutioner under Kriminalforsorgen eller

5) boliger, boformer m.v., der træder i stedet for og kan sidestilles med boformer m.v. under nr. 1-4.

Stk. 8. Pligten efter stk. 7 består, så længe personen har ophold i det pågældende botilbud eller et tilsvarende botilbud. Pligten til at yde hjælp i anledning af en persons ophold i en boform efter § 110 i lov om social service består dog, indtil den pågældende har erhvervet ny opholdskommune.

Stk. 9. Kommunalbestyrelsen i en kommune, der efter stk. 7 har pligt til at yde hjælp til en person efter lov om social service, kan efter aftale med opholdskommunen, jf. stk. 2, bemyndige denne til helt eller delvis at varetage udøvelsen af sine opgaver i forhold til den pågældende.

Stk. 10. Opstår der uenighed mellem to eller flere kommuner om, hvilken kommune der er en persons opholdskommune, må den af de uenige kommuner, som personen har eller senest har haft folkeregisteradresse i, fungere som opholdskommune, indtil det er afklaret, hvilken kommune der er rette opholdskommune. Når rette opholdskommune er blevet bestemt, og den fungerende opholdskommune ikke er personens opholdskommune, yder opholdskommunen refusion for den fungerende opholdskommunes udgifter i den periode, hvor uenigheden har bestået. Refusionen beregnes som refusion efter § 9 c, stk. 1.

Stk. 11. Stk. 10 finder tilsvarende anvendelse, hvis der opstår uenighed mellem to kommuner om, hvilken kommune der har pligt til at yde hjælp, jf. stk. 7 og § 9 a, stk. 7.

...

Personer under 18 år

§ 9 a. Opholdskommunen for et barn eller en ung under 18 år har pligt til at yde hjælp, jf. dog § 9 b.

Stk. 2. Et barn eller en ung under 18 år har samme opholdskommune som forældrene, jf. dog stk. 3-5. Et barn eller en ung under 18 år, der bor mest hos den ene af forældrene, har opholdskommune hos denne. Hvis barnet eller den unge bor lige meget hos begge forældre, har barnet eller den unge opholdskommune, hvor det er tilmeldt folkeregistret.

5. I § 9, stk. 8, 1. pkt., indsættes efter "tilsvarende botilbud": "eller et tilbud omfattet af stk. 9".

6. I § 9 indsættes efter stk. 8 som nye stykker: "*Stk. 9.* Den oprindelige opholdskommune har uanset stk. 1 pligt til at yde hjælp efter lov om social service, når en person har fået ophold i en anden kommune i

1) en af KFUMs SoldaterRekreationer drevet af KFUMs Soldatermission,

2) et veteranhjem drevet af Fonden Danske Veteranhjem eller

3) Veteranbo drevet af KFUMs Soldatermission.

Stk. 10. Pligten efter stk. 9 består, så længe personen har ophold i det pågældende tilbud, et andet tilbud omfattet af stk. 9 eller et botilbud omfattet af stk. 7. Pligten til at yde hjælp består dog, indtil den pågældende har erhvervet ny opholdskommune."

Stk. 9-11 bliver herefter stk. 11-13.

7. I § 9, stk. 9, der bliver stk. 11, indsættes efter "jf. stk. 7": "eller 9".

8. I § 9, stk. 11, der bliver stk. 13, indsættes efter "stk. 7": "og 9".

Stk. 3. Et barn eller en ung under 18 år, der ikke bor sammen med nogen af forældrene, og som har klaret sig selv, har selvstændig opholdskommune.

Stk. 4. Forældremyndighedsindehaverens opholdskommune har pligt til at yde hjælp efter kapitel 11 i lov om social service. Er et barn eller en ung under 18 år anbragt uden for hjemmet, får barnet eller den unge dog selvstændig opholdskommune i den kommune, som har truffet afgørelse om anbringelsen efter kapitel 11 i lov om social service. Bliver et barn eller en ung, der har selvstændig opholdskommune efter 2. pkt., visiteret til en kommune efter integrationslovens § 10, får barnet eller den unge selvstændig opholdskommune i denne kommune fra det tidspunkt, hvor ansvaret for den pågældende overgår til kommunalbestyrelsen, jf. integrationslovens § 4. Barnets eller den unges selvstændige opholdskommune samarbejder med forældremyndighedens indehavers opholdskommune om at løse familiens problemer og hører forældremyndighedsindehaveren samt barnet eller den unge, inden der træffes afgørelse efter kapitel 11 i lov om social service. Barnets eller den unges selvstændige opholdskommune træffer afgørelser vedrørende barnets eller den unges forhold. Afgørelser, der er målrettet forældremyndighedsindehaveren, træffes af forældremyndighedsindehaverens opholdskommune.

Stk. 5. En ung under 18 år, der selv har ansvar for at forsørge en ægtefælle eller et barn, har selvstændig opholdskommune.

Stk. 6. Forældremyndighedens indehavers opholdskommune kan, når der er særlige grunde til det, uanset bestemmelsen i stk. 4, 2.-4. pkt., indgå aftale med barnets eller den unges opholdskommune om, at den er handlekommune i forhold til barnet eller den unge. En sådan aftale er betinget af, at forældremyndighedens indehaver og den unge over 15 år giver samtykke.

Stk. 7. Har en ung under 18 år selvstændig opholdskommune efter stk. 4, 2. eller 3. pkt., bevarer denne kommune uanset § 9, stk. 1, pligten til at yde hjælp efter lov om social service, når den unge fylder 18 år, hvis kommunen eller anden offentlig myndighed har medvirket til, at den pågældende i umiddelbar forlængelse af anbringelsen får ophold i en boform omfattet af § 9, stk. 7, eller hvis den pågældende ved det fyldte 18. år får opretholdt sin anbringelse i plejefamilie efter § 76 a i lov om social service. § 9, stk. 8, 9 og 11, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 8. Får en ung i umiddelbar forlængelse af sin opretholdte anbringelse i plejefamilie efter

9. I § 9 a, stk. 7, 2. pkt., og stk. 8, 2. pkt., ændres "§ 9, stk. 8, 9 og 11," til "§ 9, stk. 8, 11 og 13".

§ 76 a i lov om social service ophold i en boform omfattet af § 9, stk. 7, bevarer den kommune, der efter stk. 7 har pligten til at yde hjælp efter lov om social service, denne pligt. § 9, stk. 8, 9 og 11, finder tilsvarende anvendelse.

Mellemkommunal refusion

§ 9 c. Opholdskommunen har ret til at få dækket sin andel af udgifterne til hjælp efter lov om social service, lov om aktiv socialpolitik, lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, lov om individuel boligstøtte, § 52, stk. 1, i lov om social pension og § 50, stk. 1, i lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v. af den tidligere opholdskommune efter stk. 2-5. Bliver et barn eller en ung, der er anbragt uden for hjemmet, eller over for hvem der er iværksat foranstaltninger efter § 76, stk. 3, i lov om social service, visiteret til en kommune efter integrationslovens § 10, ydes refusion efter stk. 2, nr. 6, og stk. 3 dog af denne kommune.

Stk. 2. Opholdskommunen har ret til refusion, når den tidligere kommune eller anden offentlig myndighed har medvirket til, at en person får ophold i

- 1) boformer efter §§ 107-110 og 192 i lov om social service,
- 2) boliger efter § 115, stk. 4, jf. § 105, stk. 2, i lov om almene boliger m.v.,
- 3) institutioner under sygehusvæsenet,
- 4) institutioner under Kriminalforsorgen,
- 5) boliger, boformer m.v., der træder i stedet for og kan sidestilles med boformer m.v. under nr. 1-4,
- 6) anbringelsessteder for børn og unge efter § 66 i lov om social service eller
- 7) døgnophold efter § 76 a i lov om social service.

Stk. 3. Når opholdskommunen har ret til refusion efter stk. 2, nr. 6, fortsætter denne ret til refusion, hvis der iværksættes foranstaltninger efter § 76, stk. 3, i lov om social service.

Stk. 4. Opholdskommunen har ret til refusion efter stk. 1, når en person er flyttet til et tilsvarende tilbud i en anden kommune efter

- 1) § 108, stk. 2, og § 192 i lov om social service,
- 2) § 58 a i lov om almene boliger m.v. eller
- 3) lov om friplejeboliger.

Stk. 5. Opholdskommunen har ret til refusion, når en person får ophold i et tilbud som nævnt i stk. 2-4 og den tidligere opholdskommune var bekendt med de forhold, der begrunder tilbudet, og det var åbenbart, at der måtte gribes ind. En opholdskommune har ligeledes ret til refusion efter stk. 1, når et barn eller en ung får ophold i et anbringelsessted, jf. § 66 i lov om social service, som følge af en tidligere opholds-

10. I § 9 c, stk. 1, 1. pkt., ændres "stk. 2-5" til: "stk. 2-6"

11. I § 9 c, stk. 1, 2. pkt., ændres "stk. 3" til: "stk. 4"

12. I § 9 c indsættes efter stk. 2 som nyt stykke: "Stk. 3. Opholdskommunen har ret til refusion, når en person har fået ophold i en anden kommune i

- 1) en af KFUMs SoldaterRekreationer drevet af KFUMs Soldatermission,
- 2) Veteranbo drevet af KFUMs Soldatermission eller
- 3) et veteranhjem drevet af Fonden Danske Veteranhjem."

Stk. 3-11 bliver herefter stk. 4-12.

13. I § 9 c, stk. 5, der bliver stk. 6, ændres i 1. pkt. "stk. 2-4" til: "stk. 2, 4 og -5".

kommunes beslutning om hjemgivelse, når det er åbenbart, at beslutningen om hjemgivelse var ubegrundet.

Stk. 6. Opholdskommunen refunderer udgifter til personlig og praktisk hjælp efter § 83 i lov om social service under en persons midlertidige ophold i en anden kommune, jf. § 9 b, stk. 1. Endvidere refunderer opholdskommunen udgifter til plejevederlag og hjælp til sygeplejeartikler og lign., jf. §§ 120 og 122 i lov om social service, under en persons ophold i en anden kommune, jf. § 9 b, stk. 2. I tilfælde omfattet af § 9, stk. 7, og § 9 a, stk. 7, ydes refusion efter 1. og 2. pkt. dog af den kommune, der har pligt til at yde hjælp efter lov om social service.

Stk. 7. Opholdskommunens udgifter til førtidspension efter kapitel 3 og § 52, stk. 1, i lov om social pension og § 5 i lov om kommunernes finansiering af visse offentlige ydelser udbetalt af kommunerne, Udbetaling Danmark og arbejdsløshedskasserne, refunderes af den kommune, der var pensionistens opholdskommune på tilkendelsestidspunktet, i op til 6 år fra det tidspunkt, hvor pensionisten er fraflyttet tilkendelseskommunen¹. Refusion efter stk. 2, 4 og 5 udskyder retten til refusion efter 1. pkt.

Stk. 8. De udgifter, som opholdskommunen kan få dækket efter stk. 2-6, er opholdskommunens faktiske udgifter. De faktiske udgifter omfatter en forholdsmæssig andel af fællesudgifter og udgifter til ledelse og administration, der er en følge af driften af et tilbud. Hvis der for ydelsen er fastsat en takst eller beregnet et priskrav efter lov om social service, har opholdskommunen ret til refusion svarende til taksten eller priskravet.

Stk. 9. Retten til refusion efter stk. 2, 4 og 5 består, så længe borgeren har bopæl i det pågældende botilbud eller et tilsvarende botilbud. En tidligere opholdskommunes pligt til at yde refusion i anledning af en borgers ophold i en institution efter § 110 i lov om social service består dog, indtil borgeren har erhvervet ny opholdskommune.

Stk. 10. Kommuner kan uden for de tilfælde, der er nævnt i stk. 2-5, indbyrdes aftale, at en tidligere opholdskommune fortsat afholder udgifter til hjælp efter de love, der er nævnt i stk. 1. Det fastsættes i aftalen, hvor længe den skal gælde.

Stk. 11. Krav mod en tidligere opholdskommune efter stk. 2-7 skal rejses senest 3 år efter, at hjælpen er ydet. Krav efter lov om social service skal dog rejses, senest 12 måneder efter at hjælpen er ydet.

14. I § 9 c, stk. 6, der bliver stk. 7, indsættes i 3. pkt. efter "§ 9, stk. 7": "og 9".

15. I § 9 c, stk. 7, der bliver stk. 8, ændres i 2. pkt. "efter stk. 2, 4 og 5" til: "efter stk. 2, 3, 5 og 6".

16. I § 9 c, stk. 8, der bliver stk. 9, ændres i 1. pkt. "stk. 2-6" til "stk. 2-7".

17. I § 9 c, stk. 9, der bliver stk. 10, ændres i 1. pkt. "stk. 2, 4 og 5" til: "stk. 2, 5 og 6".

18. I § 9 c, stk. 9, der bliver stk. 10, indsættes i 1. pkt. efter "tilsvarende botilbud": "eller et tilbud omfattet af stk. 9".

19. I § 9 c indsættes efter stk. 9, der bliver stk. 10, som nyt stykke:
"Stk. 11. Retten til refusion efter stk. 3 består, så længe personen har ophold i det pågældende botilbud, et andet botilbud omfattet af stk. 3 eller et tilbud omfattet af stk. 2. Retten til refusion efter stk. 3 består dog, indtil den pågældende har erhvervet ny opholdskommune."

Stk. 10 og 11, der bliver stk. 11 og 12, bliver herefter stk. 12 og 13.

20. I § 9 c, stk. 10, der bliver stk. 12, ændres i 1. pkt. "stk. 2-5" til: "stk. 2-6".

¹ Denne formulering af bestemmelsen er gældende fra 4. januar 2016, jf. § 37 i lov nr. 994 af 30.8.2015

§ 43. Når en myndighed overlader opgaver efter lov om aktiv socialpolitik, lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, dagtilbudsloven, lov om sygedagpenge, lov om ret til orlov og dagpenge ved barsel og lov om social service til andre end offentlige myndigheder, er disse omfattet af reglerne i forvaltningsloven og lov om offentlighed i forvaltningen bortset fra bestemmelserne i §§ 11-12 og 15-17 i forhold til den opgave, der udføres. Dette gælder også for privatinstitutioner, jf. § 19, stk. 4, og § 51, stk. 4, i dagtilbudsloven og for friplejeboliger.

§ 59 b. Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg behandler klager over afgørelser truffet af andre end kommunalbestyrelsen, når det er fastsat ved lov.

Stk. 2. Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg behandler klager, jf. stk. 1, når klagerne er indbragt for udvalget inden for de klagefrister, der er fastsat i lovgivningen. Er der ikke fastsat særlige klagefrister, gælder klagefristen i § 67, stk. 1.

Stk. 3. Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg behandler endvidere spørgsmål om en arbejdsgivers betaling af dagpengegodtgørelse for 1., 2. og 3. ledighedsdag efter lov om arbejdsløshedsforsikring m.v. samt spørgsmål, der er indbragt for udvalget om en arbejdsgivers overholdelse af oplysningspligten efter lov om arbejdsgiverens pligt til at underrette lønmodtageren om vilkårene for ansættelsesforholdet.

Stk. 4. ...

Stk. 5. ...

Stk. 6.

Stk. 7. ...

Stk. 8.

Stk. 9. ...

Stk. 10. § 50, stk. 4, § 51, stk. 3, § 57, nr. 1, § 59, § 67, stk. 2, §§ 68 og 70, § 72, stk. 1 og 8, og § 74 finder anvendelse på Beskæftigelsesudvalget og dets behandling af klager og spørgsmål efter stk. 1 og 3.

§ 65. De afgørelser, som kommunalbestyrelsen træffer efter reglerne i Haagerkonventionen af 19. oktober 1996 om kompetence, lovvalg, anerkendelse, fyldbyrdelse og samarbejde vedrørende forældreansvar og foranstaltninger til

21. I § 9 c, stk. 11, der bliver stk. 13, ændres i 1.pkt. "stk. 2-7" til: "stk. 2-8".

22. I § 43, stk. 1, 2. pkt., ændres "§ 19, stk. 4," til: "§ 19, stk. 5,".

23. I § 59 b, stk. 10, ændres "§ 72, stk. 1 og 8," til: "§ 72, stk. 1 og 7,".

24. I § 65, stk. 1, 1. pkt., ændres "fyldbyrdelse" til: "fuldbyrdelse".

beskyttelse af børn (Haagerbørnebeskyttelseskonventionen), kan indbringes for Ankestyrelsen. Klagerne behandles efter reglerne i denne lov.

Stk. 2. ...

Stk. 3.

§ 66. Inden en klage behandles, skal den myndighed, som har truffet afgørelsen, vurdere, om der er grundlag for at give klageren helt eller delvist medhold. Derfor skal en klage først afleveres til den myndighed, som har truffet afgørelsen. Er en afgørelse truffet efter bemyndigelse, jf. § 9, stk. 9, skal klagen sendes til og vurderes af den kommune, der efter § 9, stk. 7, eller § 9 a, stk. 7, har pligt til at yde hjælp efter lov om social service.

Stk. 2. ...

§ 74. Social- og indenrigsministeren fastsætter efter forhandling med beskæftigelsesministeren regler for behandling af klagesager, herunder også regler om tidsfrister for indsendelse og videresendelse af klager m.v.

§ 77. Social- og Indenrigsministeriet og Beskæftigelsesministeriet kan anmode Ankestyrelsen om at gennemgå kommunalbestyrelsernes afgørelser.

§ 82. Kommunalbestyrelserne og regionsrådene har pligt til at tilvejebringe og indsende statistiske oplysninger m.v., som social- og indenrigsministeren anmoder om.

§ 83. Kommunalbestyrelserne giver Social- og Indenrigsministeriet oplysninger om beslutninger og forventninger vedrørende udviklingen på det sociale område, herunder om de mål, som de har sat for udviklingen.

Stk. 2. Kommunalbestyrelserne har pligt til at medvirke til temaplanlægning, i kommunepaneller samt til at skaffe uddybende oplysninger om udviklingen på særlige områder.

25. § 66, stk. 1., 3. pkt., affattes således: "Er en afgørelse truffet efter bemyndigelse, jf. § 9, stk. 11, skal klagen sendes til og vurderes af den kommune, der efter § 9, stk. 7 eller 9 eller § 9 a, stk. 7, har pligt til at yde hjælp efter lov om social service."

26. I § 74 indsættes efter "beskæftigelsesministeren": " og sundheds- og ældreministeren".

27. I § 77 ændres "og Beskæftigelsesministeriet" til: "Beskæftigelsesministeriet og Sundheds- og Ældreministeriet".

28. I § 82 indsættes som *stk. 2:*
"*Stk. 2.* Kommunalbestyrelserne og regionsrådene har pligt til at tilvejebringe og indsende statistiske oplysninger m.v., som sundheds- og ældreministeren anmoder om med hensyn til hjælpen efter §§ 79, 79 a, 83 - 84, 86, 88, 90 - 94 a, 119-122, 151- 151 c, 161, stk. 2 og 3, 192 og 192 a i lov om social service."

29. I § 83, *stk. 1*, indsættes efter "udviklingen":
",jf. dog *stk. 2*".

30. I § 83 indsættes efter *stk. 1* som nyt stykke:
"*Stk. 2.* Kommunalbestyrelserne giver Sundheds- og Ældreministeriet oplysninger om beslutninger og forventninger vedrørende udviklingen i hjælpen efter §§ 79, 79 a, 83 - 84, 86, 88, 90 - 94 a, 119-122, 151- 151 c, 161, stk. 2 og 3, 192 og 192 a i lov om social service, herunder om de mål, som de har sat for udviklingen."

Stk. 2 bliver herefter *stk. 3*.

§ 84. Social- og indenrigsministeren kan fastsætte regler om omfanget af oplysninger, jf. §§ 82 og 83, og om, hvordan de skal ajourføres og indsendes.

§ 85. Social- og indenrigsministeren fastsætter efter forhandling med beskæftigelsesministeren nærmere regler om anvisning af statsrefusion og statstilskud, regnskabsaflæggelse og revision.

§ 86. Social- og indenrigsministeren fastsætter i en bekendtgørelse efter forhandling med beskæftigelsesministeren regler om, hvem der skal betale udgifter til lægeerklæringer og transport m.v., som en myndighed pålægger en ansøger, når disse udgifter ikke kan betales efter anden lovgivning.

§ 47. Social- og indenrigsministeren fastsætter efter forhandling med beskæftigelsesministeren nærmere regler om anvisning af refusion og tilskud, regnskabsaflæggelse og revision, herunder nærmere regler om udbetaling af tilskud og anvisning af refusion efter § 45, stk. 3-7, og om vilkårene herfor.

Stk. 2. Social- og indenrigsministeren fastsætter efter forhandling med beskæftigelsesministeren regler om forældelse af kommuners krav om refusion og tilskud efter denne lov.

§ 13. Staten refunderer en kommunes udgifter til hjælp til repatriering efter §§ 7 og 8 samt til reintegrationsbistand efter § 10.

31. I § 84 indsættes efter "indsendes": ",jf. dog stk. 2".

32. I § 84 indsættes som *stk. 2*:
"Stk. 2. Sundheds- og ældreministeren kan fastsætte regler om omfanget af oplysninger for hjælpen efter §§ 79, 79 a, 83 - 84, 86, 88, 90 - 94 a, 119-122, 151- 151 c, 161, stk. 2 og 3, 192 og 192 a i lov om social service, jf. §§ 82 og 83, og om, hvordan oplysningerne skal ajourføres og indsendes."

33. I § 85 ændres »Social- og indenrigsministeren fastsætter efter forhandling med beskæftigelsesministeren« til: »Beskæftigelsesministeren fastsætter efter forhandling med social- og indenrigsministeren «.

34. I § 86 indsættes efter "beskæftigelsesministeren": "og sundheds- og ældreministeren."

35. Efter § 89 indsættes:
"**§ 89 a.** For personer, for hvem kommunalbestyrelsen i en tidligere opholdskommune efter § 3, stk. 4, eller § 4, stk. 5, i lov nr. 550 af 26. maj 2010 har truffet afgørelse om ikke at overtage pligten til at yde hjælp efter lov om social service, påhviler denne pligt personens aktuelle opholdskommune, jf. § 9, stk.2."

Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet

§ 2

I integrationsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1094 af 7. oktober 2014, som ændret ved lov nr. 167 af 26. februar 2014, foretages følgende ændring:

1. I § 47, *stk. 1 og 2*, ændres »Social- og indenrigsministeren fastsætter efter forhandling med beskæftigelsesministeren« til: »Beskæftigelsesministeren fastsætter efter forhandling med udlændinge-, integrations- og boligministeren«.

§ 3

I repatrieringsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1099 af 7. oktober 2014, foretages følgende ændring:

1. I § 13, *stk. 2*, ændres "Social- og indenrigsmini-

Stk. 2. Social- og indenrigsministeren fastsætter nærmere regler om anvisning af refusion, regnskabsaflæggelse og revision og om forældelse af kommuners krav om refusion.

§ 64. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan fastsætte nærmere regler om de forhold, der er nævnt i §§ 51-54 og §§ 57-60, 60 a og 61-63. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan herunder fastsætte regler om fortrinsret til ledige boliger for husstande med børn og for særlige befolkningsgrupper. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan fastsætte nærmere regler om udlejning efter § 51 b, herunder regler om beregning af 6-måneders-perioderne i § 51 b, stk. 1, og anvisning efter § 59, stk. 4. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan fastsætte nærmere regler for boligorganisationernes pligt til indberetning af data til en internetbaseret boligportal etableret i henhold til § 94, nr. 5. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan endvidere fastsætte regler om, hvorledes udlejningsreglerne kan fraviges i nødsituationer (ganske ekstraordinære udlejningsvanskeligheder). Social- og indenrigsministeren kan efter forhandling med udlændinge-, integrations- og boligministeren fastsætte regler om anvisning af statsrefusion, regnskabsaflæggelse og revision vedrørende statsrefusion efter § 62.

Stk. 2....

§ 75. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan fastsætte nærmere regler om de i §§ 68, 73 og 74 nævnte forhold. Social- og indenrigsministeren kan efter forhandling med udlændinge-, integrations- og boligministeren herunder fastsætte regler om anvisning af statsrefusion, regnskabsaflæggelse og revision vedrørende de beløb, der er nævnt i § 74.

§ 33. Nærmere regler om administrationen af denne lov fastsættes af udlændinge-, integrations- og boligministeren. Social- og indenrigsministeren kan efter forhandling med udlændinge-, integrations- og boligministeren fastsætte regler om anvisning af statsrefusion, regnskabsaflæggelse og revision vedrørende de beløb, der er nævnt i § 16, stk. 3-6.

nisteren fastsætter" til: »Beskæftigelsesministeren fastsætter efter forhandling med udlændinge-, integrations- og boligministeren «.

§ 4

I lov om almene boliger m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1278 af 18. november 2015, foretages følgende ændringer:

1. I § 64, stk. 1, 6. pkt., og i § 75, 2. pkt., ændres »Social- og indenrigsministeren" til: »Beskæftigelsesministeren«.

§ 5

I lov om boliger for ældre og personer med handicap, jf. lovbekendtgørelse nr. 666 af 17. juni 2010, som ændret ved § 24 i lov nr. 493 af 21. maj 2013 og § 9 i lov nr. 722 af 10. juni 2014, foretages følgende ændring:

1. I § 33, 2. pkt., ændres »Social- og indenrigsministeren" til: »Beskæftigelsesministeren«.

§ 6

I lov om friplejeboliger, jf. lovbekendtgørelse nr. 1058 af 31. august 2015, foretages følgende ændring:

§ 19. Kommunalbestyrelsen kan yde et beløb til dækning af det beboerindskud, som en lejer i en udlejningsejendom, der ombygges til en friplejebolig, skal betale, når den pågældende i forvejen bebor den ombyggede bolig.

Stk. 2. Kommunalbestyrelsen skal yde et beløb til dækning af det beboerindskud, som beboere i plejehjem og beskyttede boliger skal betale, når deres boliger nedlægges og ombygges til friplejeboliger og beboerne genhuses i de pågældende friplejeboliger. Tilsvarende gælder for beboerindskud, når beboere visiteres fra plejehjem eller beskyttet bolig til almene ældreboliger og de i stedet vælger en friplejebolig.

Stk. 3. Kommunalbestyrelsen skal yde et beløb til dækning af det beboerindskud, som beboere i boformer efter § 108 i lov om social service skal betale, når deres boliger nedlægges og ombygges til friplejeboliger og beboerne genhuses i de pågældende friplejeboliger. Tilsvarende gælder for beboerindskud, når beboere visiteres fra en boform efter servicelovens § 108 til almene ældreboliger og de i stedet vælger en friplejebolig.

Stk. 4. De i stk. 1-3 nævnte beløb udbetales til udlejeren. Ved lejemålets ophør tilbagebetaler udlejeren beløbet til kommunen med fradrag af foretagen modregning for lejerens forpligtelser over for udlejeren. Staten refunderer kommunens udbetalinger efter stk. 1-3 med to tredjedele. Social- og indenrigsministeren kan efter forhandling med udlændinge-, integrations- og boligministeren i en bekendtgørelse fastsætte nærmere regler om statsrefusionen, herunder regler om anvisning af statsrefusion, regnskabsaflæggelse og revision vedrørende de beløb, der er nævnt i stk. 1-3.

§ 15. Staten refunderer 50 pct. af kommunalbestyrelsens udgifter til danskuddannelse eller arbejdsmarkedsrettet danskundervisning for kursister, som ikke er omfattet af integrationsloven eller henvist til danskuddannelse eller arbejdsmarkedsrettet danskundervisning i medfør af lov om en aktiv beskæftigelsesindsats.

Stk. 2. Social- og indenrigsministeren kan efter forhandling med ministeren for børn, undervisning og ligestilling fastsætte nærmere regler om anvisning af refusion, regnskabsaflæggelse og revision og om forældelse af kommuners krav på refusion efter denne lov.

1. I § 19, stk. 4, 4. pkt., ændres "Social- og indenrigsministeren" til: »Beskæftigelsesministeren«.

Ministeriet for Børn, Undervisning og Ligestilling

§ 7

I lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., jf. lovbekendtgørelse nr. 772 af 10. juni 2015, foretages følgende ændring:

1. I § 15, stk. 2, ændres »Social- og indenrigsministeren« til: »Beskæftigelsesministeren«.

Ikrafttræden og overgangsbestemmelser

§ 8

Loven træder i kraft den 1. juli 2016.

§ 9

§ 9, stk. 1, stk. 8 – 11 og 13, og § 9 c, stk. 1, stk. 3, stk. 7, 3. pkt., stk. 8, 2. pkt., stk. 9, 1. pkt., stk. 11, 1. pkt., stk. 12, 1. pkt., og stk. 13, 1. pkt., samt § 66, stk. 1, 3. pkt., i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 4-8, 10, 12, 14-16, 18-21 og 25, finder også anvendelse for personer, der ved lovens ikrafttræden har ophold i et tilbud omfattet af § 9, stk. 9, og § 9 c, stk. 3, i lov om retssikkerhed på det sociale område, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 6 og 12.

§ 10

Stk. 1. § 89 a i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område som affattet ved denne lovs § 1, nr. 35. finder fra den 1. oktober 2016 anvendelse også for personer for hvem kommunalbestyrelsen i en tidligere opholdskommune efter § 3, stk. 4, eller § 4, stk. 5 i lov nr. 550 af 26. maj 2010 har truffet afgørelse om ikke at overtage pligten til at yde hjælp efter lov om social service, og hvor en anden kommune end den aktuelle opholdskommune ved lovens ikrafttræden har pligten til at yde hjælp efter lov om social service.

Stk.2 En kommune kan til brug for overtagelsen af pligten til at yde hjælp efter lov om social service for en person omfattet af stk.1 uden samtykke fra den person, hjælpen vedrører, af opholdskommunen forlange de oplysninger om den pågældende, der er nødvendige for sagens behandling.